

“GLAS NARODA”
(VOICE OF THE PEOPLE)
Owned and Published by
SLOVENIC PUBLISHING COMPANY
(A Corporation)
Frank Saks, President J. Lupsha, Sec.
Place of business of the corporation and addresses of above officers:
216 WEST 18th STREET NEW YORK, N. Y.

46th Year

ISSUED EVERY DAY EXCEPT SUNDAYS AND HOLIDAYS

Advertisement on Agreement

Za celo leto velja list na Ameriko	Za New York za celo leto	\$7.00
in Kanado	Za pol leta	\$3.75
Za pol leta	Za inženstvo na celo leto	\$7.50
Za četrt leta	Za pol leta	\$3.50

Subscription Yearly \$6.—

“GLAS NARODA” IZHAJA VSAKI DAN IZVEMŠI NEDELJ IN PRAZNIKOV

“GLAS NARODA”, 216 WEST 18th STREET, NEW YORK, N. Y.
TELEPHONE: CHelsea 3-1242

Pod vaško lipo.

Piše kakor misli FRANK KERŽE

In prišlo je.

Danes mi ne bo treba iti po snov v zunanji svet. Bom kar pobral doma in okoli doma — ne vsega, ampak le prgišča tukaj, prgišča tam, da boste vedeli, kaj je človek, kako čuti in kaj mu vse ne pride na misel.

Sam ne vem, kako je prišlo, ampak prišlo je. To je vse. Jaz pa bolan — to vendar ne gre skupaj. Prosim vas, leta in leta sem izdajal list, ga pisal in vse je moralo biti točno. To je: od moje strani je moralo biti tako — kako je bilo od druge, to je seveda zopet drugo vprašanje. Večkrat sem v tistih letih premišljeval, kako človeka vklepe delo. Pisal sem torej list, zraven seveda odgovarjal vsa mogoča pisma. Na gotov dan v mesecu je moral biti list zunaj. To je vse. Zato dragi moji, nisem smel štapati, niti začeti s sedelnim štrajkom. Nisem imel pravice zločiti, kaj šele umreti. Kdo bi pa izdal list?

Človek v vsakem drugem poslu si pomaga nekako. Če ima trgovino, jo lahko zapre in zapise na vrata, kaj in kako. Jaz nisem mogel. Zakaj moji naročniki so me iskali in našli s — pošto. Če ni bilo vse rečeno prve dneve, so začela hoditi pisma s tako vsebino, da sem jih moral dajati na verige, kakor malopridnega psa.

Kakor mi je bilo žal za list — kakor mi je žal še danes — tako moram priznati, da sem se globoko oddalnil, ko ga je vzela večnost. Rekel sem nekako tako: No, zdaj sem pa vendar enkrat zopet človek, ne samo z dolžnostmi, ampak tudi s pravici. Zdal sem srečno pripravljal do tiste točke, da imam pravo biti bolan, štapati, ali štrajkat.

Vendar je pa v meni dosti ostalo tistega, da ne smem tega ali onega. Kar v glavo ni hotelo, da bi smelo biti z mano kaj napak.

Bral sem sicer po listih o pojavih influence tukaj in tam, pa sem rekel: to je bunk. Ljudi je toliko na svetu, da mora nekdo zločiti za to ali ono boleznijo. Potem pa začne kar enega dne trobiti časopise, da se pojavlja ta ali ona bolezen, da naj se ljudje pazijo itd.

Jaz sem se tolažil s tem, da je vse to daleč zunaj. Naših new yorških poročil iz previdnosti ne berem in zato nikdar ne vem ali je kdo bolan ali ne.

Sploh pa: kaj se pravi: biti bolan? Če človeka malo glava boli, če mu po ušesih malo bolj razbija ali če čuti gorko v sobi, ki sploh kurjena ni — to vendar ne morete imenovati bolezen. Jaz vem, kaj se pravi: biti bolan. V naši vasi so od časa prišli na vrsto taki slučajji in majka mila: človeka so nosili v rjuhah, držali mu svečo in klicali so: od ene strani gospoda, od druge dohtorja. To je bolezen, kateri je navadno vsak podlegel. Za en sam slučaj vem, da je tako obolel človek ozdravel, pa se je vsem vaščanom zameril. Ne gre, veste, če človeku svečo drže, če mu kličejo gospoda in dohtorja, da potem pa ozdravi.

Torej: začetki moje bolezni so bili — kaj bi rekel? Nič. Štokrat sem jih imel v življenju in štokrat izgubil.

To pot pa ni šlo vse gladko. Tako nekako pred štirinajstimi dnevi sem šel v shrambo zunaj stanovanja — moji narodni dom — in kar naenkrat je prišlo. Od ene strani: kakor bi me bil kdo polil z ledeno vodo. Od druge: kakor bi me bil kdo zavil v plamen. In vrh vsega tega sem imel še tretji občutek: kakor bi bil kdo stresel pet ali deset ton trdega

premoga name. Tistega veste, ki je bolj drobne sorte in ki tako lepo šumi, kadar se voz nagne.

Če je tako, sem rekel, grem pa nazaj. In šel sem in bilo je vsega dovolj: gorkote in mraza, glavobola, nogobola — da imenujem samo dvoje vsake na enem koncu. Izkratka: bil sem — kakor pravijo: marot.

Meni se je čundo zdelo, kaj bi to moglo biti, ki je prišlo tako dogovorjeno in tako nepričakovano. Da bi bila sama influenza, tega bi skoro ne verjel. To mora biti najmanj ducat bolezni in vse na svojem višku.

Odpiral sem debelo zdravniško knjigo in premišljeval, kaj vse mora biti v meni. Začel sem čitati znake te in one bolezni — vse sem imel. Če je po eni strani manjkalo par znakov, jih je bilo pa po drugi preveč. Tako mi je bilo, kakor pri nekdanjem Collinsu — tistemu “čudodelnemu” zdravniku, ki je ozdravil vse. Enkrat sem namreč samo za “špasa” izpolnil polno njegovih vprašanj: kaj te boli, — kje te boli? Ali si zjutraj gorak ali mrzel, vesel ali žalosten, lačen ali sit — rečem vam, to so bila vprašanja, ki so zahtevala junaka če jih je hotel odgovoriti. Spominjam se, da mi je vzelo skoro dve uri, predno sem zvesto in natančno odgovoril na vsa tista vprašanja. Začel sem odgovarjati zdrav in čil — ko je bilo zadnje vprašanje odgovorjeno — sem bil že tako bolan, da nisem mogel vstati. Preiskovati samega sebe in odgovarjati zvesto na vprašanja, ni bilo lahko. Človek je zdrav začel in bolan nehal — to kar je bil namen tistih “slovečkih” mazačev, ki so obrali marsikateri delavski žep.

In tako mi je bilo primeroma, ko sem brskal po knjigi, ustavljal se pri ti ali oni bolezni in čital vzroke in pa znake.

To je važno. Iskati vzroke za boleznijo, se pravi loviti veter v vrečo in ga spravljati pod streho. Je sicer naravno, da človek vpraša: kje in kako sem dobil to bolezen. Prav tako naravno je, da si začne odgovarjati. Nekaj mrzlega pil — stal na prepihu — mogoče snedel kaj. Slednji najde vzrok in z vso gotovostjo pripoveduje, kaj in kako je obolel. Vse se tako lepo sliši in vjema, vse je logično in naravno. In pa eno samo majhno napako — da namreč vse tisto ni res.

Ni slabše in bolj nevhvaležne naloge, kakor iskati vzroka, kje, kako in zakaj je človek obolel. Zakaj vzrok je lahko sto ali noben. Lahko so se vlekli dolge mesece ali leta, lahko pa so tudi kar padli, kakor Miklavž skozi dimnik. Navsezadnje je tako: človek lahko živi po najboljših predpisih, pa bo vsejedno nekega dne zbolel in umrl.

Iskati vzroka za to ali ono bolezen, je ne samo brezsmiselno, ampak celo nevarno. Resnica je ta: vsak človek ima nekaj rad, nekaj pa ne. In kar ima rad, se tako obrne, da mu prav pride, četudi mu v resnici škodi. Vzemimo samo človeka, ki je vdan pijači. Ti ali jaz mu lahko rečeva, da mu pijača škodi, ker se kar vidi. Ampak kdor jo ima rad, jo bo hranil do zadnjega diha.

Važno je, da pri vsaki bolezni opustiš prvo delo: to je: da ne iščeš vzrokov in da si ne začneš dopovedovati, kaj ti koristi in kaj ti škodi. Vedi, da je bolezen kakor zdravje ali življenje: naravni pojav. Človeško telo je jako umetna mašina in bolezen ni drugega, kakor opozoritev, da je neke neka napaka v tem stroju. Zakaj je napaka? Zato, ker je to naravno, ki pride do vseh ljudi prej ali slej. Torej vzemi to za naravni zakon in ne išči vzrokov, zakaj je tako. Bolezen je tukaj — glej, da boš inteligentno pomagal telesu, ne pa premišljeval: odkod in zakaj.

Če je z umetnim strojem kaj napaka, se ustavi. Človeški stroj se ne more, ne sme, ker bi to pomenjalo smrt. Mora torej, da dela naprej, četudi težko. Važno je, da mu pomagamo. Prva in največja pomoč je — počitek. To si kar zapomni in vpoštevaj. Počitek sam ozdravi devetdeset odstotkov vseh bolezni, zakaj naše telo je ustvarjeno tako, da se samo popravlja.

Druga važna stvar je, da skrbiš za redno odvajanje in čiščenje. Kdor oboli, zapazi, da je več ali manj zaprt. Prav za prav je bilo zaprtje že poprej, ampak nisi zapazil tega. Da se bolezen pojavi, je namreč nemalokrat vzrok zaprtje. Čudno je, da človek išče pri vsaki bolezni najpoprej greh: odkod in zakaj? Čemu pa? Če mu iskati vprašanj in odgovorov, ki nič ne pomenijo? In prav posebno ne, če si sam da pride sam lep, čist in nedolžen iz nje.

Če pravim, da je iskanje vzrokov nepotrebna in večkrat škodljiva reč, velja to samo za en del resnice. Zakaj na drugi strani je včasih tako raziskavanje jako potrebno, če ga namreč vodi — zdravnik in ne ti.

Če je iskanje vzrokov obolesti tako razširjena navada, kaj naj šele rečem o znakih in pojavih pri bolezni?

Ko sem jih jaz iskal po knjigi, da iznajdem, kaj se vse paše po meni, sem jih našel — kakor bi rekel: dovolj. Od slednje bolezni so bili zastopani — če ne vsi, pa vsaj nekateri.

Znaki bolezni ali simptomi so jako važen pojav. V telesu je napaka. Pove nam to s tem, da — boli.

Ljudje se tako boje bolečine in vendar je resnica ena: kdor bi jo odpravil, bi pospravil tudi — človeka. Zakaj bolečina je kakor godba: internacionalen jezik, ki je enak za vse čase in vse narode. Kako bi vedel človek, da je v nevarnosti njegovo življenje, če bi ne bilo bolečine?

Če ljudje že pri vzrokih bolezni toliko greše, kaj naj šele rečem za znake, pojave in simptome? Kakor je človek nezanesljiv pri prvih, prav tako in še veliko bolj je pri drugih. Zakaj naše telo je celota, ki je tako povezana in odvisna med sabo, da ne moremo govoriti o bolnih delih, pač pa samo o zdravem ali bolnem telesu. Bili so časi, ko smo imeli vse mogoče specialiste, kakor so bili tudi časi, ko smo imeli vsa mogoča zdravila. Res je sicer, da dostikrat trpi pri človeku le gotov del in je večkrat pravilno, da se ga zdravi. Toda ponmimi moramo, da vsaka bolezen pride od znotraj. Vzroki za njo so vselej v vsem telesu, pojavi pa samo tam, koder je telo najbolj dovzetno oziroma: najbolj nagnjeno za obolest.

Če vemo, da je telo celota, ki je zdrava ali bolna, bomo tudi vedeli, da se vsak pojav obolesti lahko javi tukaj in tam. To pa zapelje navadno ljudi, da si sami povedo, kakšno bolezen imajo in si največkrat tudi sami iščejo zdravil zanjo. Če človeka glava boli, išče zdravil proti glavobolu. Želodec, križ, noge, ledvice, kite — vse lahko boli. Toda s tem ni rečeno, da je tisto bolno ali pomoči potrebno kar boli. Značajna stvar je, da je 95 procentov vseh glavobolov iz telesa to se pravi: neke druge je neka napaka. Slednji prehlad, slednja kašlja ali težja bolezen je

v zvezi z glavobolom. Zraven pridejo že dostikrat vrat in prsa.

Vse to so samo znaki ali simptomi. In kdor jih začne preganjati po receptu: glava me boli — torej zdravila za glavo — kašljam: torej zdravila zoper kašelj — tisti je vselej v napačenem. Ljudje imajo to napako, da so se zmiraj navezani na zdravila. Zdravniška veda jih je po večini že davno opustila in bi jih še v večji meri — da jih ljudje ne zahtevajo. Lepo vas prosim, kateri zdravnik bi pa šajal, če bi dajal ljudem le dober svet in navodila, kaj in kako naj se ravna. Ljudje hodijo k zdravniku, da dobe par receptov. Kreglice, tekočina in mogoče še kakšna žayba — pa če eno ne pomaga, bo pa drugo.

Res je, da imamo ogromno zdravil na trgu — največkrat od trgovin. Niso namenjena, da jih zdravniki rabijo ali predpisujejo, zakaj vsak zdravnik se jih brani z vsemi štirimi. Zdravila so na trgu za tiste, ki si sami kratijo bolezen in potem iščejo sredstev zoper tisto obolest. Za take so zdravila. In kdor si jih sam zapise in tudi sam kupi, jih mora pravico tudi piti ali jesti in ima seveda tudi pravico živeti ali umreti.

Znaki ali simptomi bolezni so tako važni in tako težki, da jih niti najboljši zdravniki ne najdejo vselej. To ni nič čudnega, če pomislimo, da je naše telo podvrženo stotinam boleznim. Skoro vse večje imajo mnogo pojavov tako skupnih, da se navaden človek ne sme siliti, da bi po njih določil svojo bolezen. Je to naloga za zdravnika in sicer največja in najvažnejša. Spoznati bolezen in ugotoviti, kaj da je, se pravi: dobiti polovico vsega boja. Slednja bolezen zahteva svoje posebnosti, in če včas za njo, boš tudi vedel s čim priti na pomoč. To se pravi: ne ti, pač pa tvoj zdravnik.

Pazi pa se, če si bolan, da ne boš imel zahtev do zdravnika, kaj naj ti da in kaj zapíše. Zakaj stvar je ta: zdravništvo je poklic, ki mora dajati kruh. Do gotove mere mora zdravnik ugoditi bolniku in mora sploh gledati, da se mu prikupi, da mu zaupa. To je potem prvi korak do uspešnega zdravljenja. Če bolnik zahteva to ali ono, mu sme zdravnik dati. Za to je pa daleč najboljša, da išče bolnik pri zdravniku bolj navodil, kako naj se zdrži med boleznijo, ne pa zdravil. Res je sicer, da imamo med zdravlili nekaj posebnih pripomočkov glede te ali one obolesti, ampak daleč ne v tisti meri, kakor je bilo nekdanj. Če kljub temu lekarne še vedno mešajo v veliki meri lončke in kapšale, ne pomenja to drugega, kakor da ljudje še vedno zahtevajo zdravila.

Ne morem vam dati boljsega nasveta za zdrave in bolne dni, kakor: ne kupujte nobenih zdravil, ne vživajte nobenih in tudi zahtevati jih ni treba. Če je prva in poglavitna varnost. Če je bolezen težka, bo že sama zahtevala pomoči — namreč ne tvoje, ampak zdravniške. Če je pa bolezen lažja, bo najbrž sama od sebe izginila. V takih slučajih tudi ni treba iskati, kaj ti je pomagalo. Naravni zakon je, da kar je bolnega ozdravi in sicer tem prej, čim manj brskaš ti sam s svojo znanostjo.

Je-li tvoja bolezen lahka ali težka, ne določaj sam. Danes je mogoče lahka, jutri že težka, danes rahla, jutri smrtna. Kar je lahko, postane od časa do časa težko, kakor se tudi mnogo težkega in nevarnega samo izlaja. Dobro pa je, da si v vseh slučajih kar mogoče na jasnem. To pa moreš biti le, če prepuščiš svojo bolezen zdravniku in ne sebi ne nikomur drugemu v tvoji bližini. Ni to drugega, kakor dobra previdnost, zakaj tvoje telo je eno samo. Če si ob tistega, si ob vse.

Peter :: Zgaga

VSE, KAR JE PRAV

Ko je bila predlanskim v New Yorku konvencija Ameriške legije, sem doživel nekaj zelo značilnega.

V zgodnjih jutranjih urah sem se podal na delo. Newyorške ceste so bile prazne, kajti v New Yorku se prične življenje šele po sedmi uri zjutraj.

Prej opaziš semptam le kakšen truck ali pa zapoznelo večjo, ki je ponoči dosegla svoj cilj, zjutraj pa zgrešila svoj dom.

Na 19. cesti se mi primaje nasproti možak z veteransko čepico na glavi.

V desnici je držal ameriško zastavo, v levi pa palico, na katero se je opiral, zakaj težko je hodil. Hudo noč je imel za seboj. Parkrat ga je s tlaka zaneslo na cesto, pa je vselej srečno ujel ravnotežje.

Zastavil mi je pot, dvignil ameriško zastavo in zapovedal z glasom, ki ga je spremljala po zganju zaudajajoča sapa: — Salute to the American flag!

Skušal sem se mu izogniti, kajti zdelo se mi je, da bi se proti ameriški zastavi pregrešil, če bi jo v taki okoliščini pozdravil.

Hrulil me je in mi zastavljaj pot, iznenada mu je pa spodletelo, in je omahnil v lužo kraj ceste.

Vesela se bliža koncu. Plezna dvorana je prazna. Vse je zbrano ob bari. In sleherni je, pa če zna ali ne.

Dokler gre viža o “ljubeči” in “planinah”, o “rožicah” in “vinecu”, o “očku”, ki ima “konjčka dva”, se že da ne kako prestati.

Ko pa iz pijanib grl zadoni himna “Hej Slovani”, je po mojem skromnem mnenju skrajni čas ugasiiti luči ter spoditi kričeje predstavnikov vseslovenske ideje k zasluženi in potrebni počitku.

V bližini mojega doma sta dve cerkvi, ki sta si zajameli precejšnje dohodke s predstavljanjem pasijonskih iger.

Predstave so v postu vsak večer, ob sobotah in nedeljah pa tudi popoldne.

Cerkvi sta komaj petnajst blokov narazen, in konkurirata, katera bo lepše in dostojnejše predstavila največjo žalost, kar jih pozna svetovna zgodovina — Kristusovo trpljenje.

Predstave se vrše v cerkveni auditorijih. Igrajo farauzi — uladil fantje in dekleta.

Niso tako izvežbani kot so naprimer igralci v Oberamergau na Bavarskem, toda za silo se gre.

Pred tremi leti sem si prvič ogledal predstavo, toda ne do konca. Kakorhitro sem opazil, da imata “Marija” in “Magdalena” rdeče polbarvane nohte, me ni zdržalo več v dvorani.

Predlanskim ob tem času sem pa nekega sobotnega popoldne opazil pred ograjo cerkvenega dvorišča gručo ljudi, ki so navdušeno nečemu prihrjevali.

Pogledam in vidim: na dvorišču so bili vsi igralci pasijonske igre, oblečeni v svetopisemsko nošo. Bil je dvajsetminutni odmor. Igralke so se pavdrale, nekaj “apostolov” je pa igralo zogo.

“Kristus” in “Juda” sta stala ob strani in precej glasno debatirala, če bo v prihodnji rokoborbi magdal Luis ali Braddock.

PET LET BALKANSKE ZVEZE

Splošen razvoj evropske politike je balkanskim državam dal migljaj, da se med seboj pomirijo.

Ugled Lige narodov je po 1. 1930 začel hitro padati in balkanske države, ki so bile na ta pojav mnogo bolj pozorne kot nekatere druge države v srednji in zapadni Evropi, so razumele, da je treba misliti na samoohranitev z lastnimi sredstvi.

L. 1933 je po Evropi tudi strašila zamisel pakta štirin velesil, ki je bil zamišljen kot neke vrste vrhovno evropsko vodstvo, ki se mu morajo male države brezpogojno pokoravati. Podpisale so ga v Rimu dne 7. junija 1933 Italija, Francija, Nemčija in Anglija.

Tudi ta dogodek je svetoval malim in med seboj razdirnim balkanskim državam, da se strnejo v trdno celoto, ki se bi moge zoperstavljati diktaturi velesil in bi bila zadosti močna, da odbije vsak napad na svoje meje.

Vendar pa je treba navzlic tem vnanjim pobudam, prišesti zasluge, da se je Balkan končno med seboj pomiril in postal vzorno polje mirnega sožitja peterih narodov, notranji želji po miru narodov samih kakor tudi geniju nekaterih vodilnih državnikov, ki so videli v bodočnost in so v pravih trenutkih znali svoje države preokreniti na pota miru in prijateljstva.

Pot do balkanskega mira je bila kaj trnjeva. Zelo nazorno kaže to samo kratek pogled na zgodovino zblizevanja Jugoslavija in Romunija sta dne 21. majnika 1938 v okviru Male zveze — ki pa je veljala samo za podonavsko kotlino — podpisali prijateljsko in zavezniško pogodbo, katere namen je očitno bil zavarovati obojestranske meje tako napram podonavskim kakor balkanskim sosedom.

Tudi Grčija in Romunija sta imeli svojo prijateljsko zvezo že od dne 22. marca 1928, torej prej, kakor Romunija in Jugoslavija, a tudi ta pogodba je bila v svojem bistvu naperjena proti Bolgariji, ki je takrat veljala še za garjevo ovco med balkanskimi narodi.

Naslednje leto, dne 27. marca 1929 pa se je zgodilo nekaj, kar je napovedovalo nove razvoje. Takrat sta namreč Turčija in Bolgarija podpisali pogodbo o nevtralnosti in mirnem razsodništvu, tako, da je Bolgarija lahko smatrala, da je obroč, ki jo je okrog in okrog dušil, že počil in ji prinesel prve puhe svežega zraka. Še večji dogodek je sledil v septembru istega leta, ko sta dne 14. septembra 1933 Grčija in Turčija po stoletjih medsebojnega sovraštva in neprestanih borb sklenili prijateljsko pogodbo, ki je na mah izbrisala vso strašno zgodovino medsebojnih odnosov in kakor žarek sonca posijala po balkanskem polotoku.

Dne 18. oktobra 1933 je Grčija sledila Romuniji, ki je s Turčijo podpisala podobno pogodbo. Dne 18. oktobra istega leta je Turčija s podpisom prijateljske pogodbe z Jugoslavijo zaključila svoje plodonosno mirovno delo, ker je z vsemi balkanskimi državami, izvemši Albanijo stopila v prijateljske odnose.

Pozor rojaki!

KADAR nameravate potovati v stari kraj;

KADAR hočete poslati denar v stari kraj;

se zaupno obrnite na nas, in postrežemo vam boste točno in pošteno. Dolgoletna skušnja Vam to jamči.

Pišite po brezplačna navodila in pojasnila na

SLOVENIC PUBLISHING CO.
POTNIŠKI ODDELEK “GLASA NARODA”
216 West 18th Street New York, N. Y.

Vesele in žalostne vesti iz slovenskih naselbin

SPOMINI NA PREDPUST

Nekoliko hočem poročati javnosti, kako smo v Gowandi, N. Y., obhajali predpustni čas in kako smo ga končali.

Kot ustanovitelj in večni uradnik društva št. 89. JSKJ, sem na januarski seji priporočil navzočemu članstvu, da bi 30-letnico na kak način proslavili. Tako je bil stavljen predlog podpiran in sprejet, da se priredi na večer 28. januarja domača zabava z plesom in to le v spodnjih prostorih Slov. Doma.

Žalostno pa je, ker moram poročati, da se niti članstvo te zabave ni udeležilo kot bi bilo želeli. Sicer smo imeli v resnici pravo zabavo in veselje, kolikor nas je bilo, toda nko se ne bi brat tajnik naslednji dan potrdilo in razprodal, kar je preostalo, ki šli v luknjo.

Pustno soboto 18. februarja pa sta skočili v zakonski stan dve Slovenki in sicer Miss Louise Huch, si je vzela za moža Davida Johnsona, rodom Šveda, (svatba se je vršila v Slov. Domu). Miss Molly Klancer je vzela za moža Roberta Tingué, rodom Angleža. Obilo sreče!

V nedeljo dne 19. februarja pa smo bili povabljeni na slavnost, kakršne dosedaj tukajšnja slovenska naselbina še ni imela in je menda tudi tako kmalu ne bo.

Joe Božič in njegova družica Mary sta obhajala 50-letnico svojega zakonskega življenja. Slavljenca sta rodom iz Jelčnega vrha pri Idriji, odkoder je Jože prišel v to deželo, in sicer v Cleveland leta 1903. Od tam je šel v West Virginijo in od tam sem v Gowando. Leta 1911 je šel v staro domovino na obisk ter tistega leta se je zopet povrnil, ter si preskrbel prijazno domačijo. Leta 1920 je vzel ženo sem k sebi.

Slavljenca imata petero preskrbljenih otrok in sicer dve hčeri v stari domovini, katerih ena je omožena na domu v Jelčnem vrhu, ena pa nekje pri

Ljubljani. Tukaj pa sta dva sinova, katera lastujeta vsaki svojo domačijo in hčerka Mary, omožena Bezeljak, ki ima farmo. Tam bivata jublanta, odkar sta oddala svojo hišo v najem.

Oče je pri svojih 77 letih še dokaj čil in zdrav ter precej pomaga na farmi, mati pa je že precej časa bolehnna in večinoma v postelji, toda izrazila se je, da ji gre sedaj dokaj na boljše in upati je, da bo sedaj na pomlad okrevala.

Zabava je bila prav prijetna in vesela, in ob obilo obloženih mizi se je kaj lahko zapelo ob zvokih harmonike, pa tudi lahko zasukalo. Še celo 77-letni ženin se je parkrat zasukal. Tako sta bila slavljenca jako vesela ter iskreno hvaležna vsem, ki so se vabilu odzvali, za njih častitke in darove, dalje najiskrenejša zahvala družinam iz Clevelanda, O. in Buffalo, N. Y., za častitke in darila. Naj vam Bog šoteto povrne!

Vaiu pa častitljiva zakonec, naj Bog ohrani pri ljubem zdravju, da bi dočakala tudi demantno poroko.

K. Strniša.

"ODPRTA NOČ IN DAN SO GROBA VRATA..."

V Clevelandu je preminula Alojzija Arko, po domače Gašperjeva Lojza, v visoki starosti 82 let. Pokojna je bila rojena v Zagraden in njeno dekleklo ime je bilo Orel. V domovini zapuščala ranjka brata, tukaj pa dva sina ter dve hčeri. Ranjka je bila tudi stara mati 29 vnukom in vnukinjam in prastara mati tudi 29 pravnukom in pravnukinjam, kar je nekaj izrednega. Zapuščala tudi več drugih sorodnikov.

†

V Chicago, Ill., je umrl rojak John Pogačnik. Star je bil 70 let, doma iz Ljubljane. Zapuščala tri sinove in eno hčer. Žena mu je umrla ravno en teden poprej.

†

Dne 23. februarja je v Chicagu, Ill. naglo za krvotokom umrla Mary Hrast, vdova po pokojnem Antonu Hrastu, hišniku poslopja SNPJ; stara je bila 46 let in rojena v Jerševniku pri Črnomlju v Beli krajini. Starši so jo prinesli v Ameriko in sicer na Ely, Minn., še kot otroka. Nekaj let je z možem živela tudi v Strabane, Pa. Zapuščala dva sinova in hčer.

KSKJ IZGUBILA ENEGA GL. URADNIKOVA.

Iz Tower, Minn. poročajo: Še niti dva meseca ni preteklo, odkar so novi glavni uradniki KSKJ prevzeli svoja službena mesta, a že je smrt napravila vrzel v njih vrsti. 19. februarja je namreč preminul Mr. Geo. Nemanich, ki je bil IV. podpredsednik KSKJ. Smrt je nastopila kot posledica kapi, ki je pokojnega zadela v januarju, da se zato tudi ni mogel udeležiti letnega zborovanja gl. odbora. Mr. Nemanich je bil najstarejši član gl. odbora, kajti štel je 65 let. Rojen je bil v Gornji Lovkvi pri Metliki, po izselitvi v Ameriko pa je živel ves čas tukaj in se bavil z rudarstvom. Bil je globoko veren mož in skrben oče ter je svojim otrokom, katerih zapuščala sedem, — tri sinove in štiri hčere — preskrbel lepo izobrazbo; od hčera je ena redovnica. Izredno delaven je bil na društvenem polju.

STRAŠNA NESREČA V UTAH

Iz Bingham Canyon, Utah, nam poroča Jennie Kašček:

Potekla mi je naročnina za list Glas Naroda. In sedaj vam pošljem zopet za celo leto. Danes ne bom poročala nič vselega, ampak prav žalostno novico.

V sredo zjutraj 8. februarja je začelo silno snežiti. Temu snoženju se je pridružil močan veter, ki je do večera narastel v grozen vihar kakršnega menda še nismo doživeli. Izgledalo je, kot da se je približal sodni dan, da si nismo upali niti k počitku. Iz hiše pa tudi nismo mogli, saj se od silnega snežnega viharja, ki je divjal z vso silo, ni videlo prav ničesar.

Nekako ob pol 11. nekdo silno potrkna na vrata. To nenadno tukanje me je osupnilo in prestrašilo. Že prej smo bili v takem strahu in sedaj sredi tega divjajočega viharja, v katerem bi niti pes ne ostal pri življenju, pa nenadno trkanje. Vprašam kdo je, in ko dobim odgovor, odprem.

Sveta Pomagalka! — Pred vrati do sedem čevljev snega in v tem snegu do vratu mlad fant, ki pove strašno novico. — Ne veste, — pravi — kaj se je zgodilo? Snežni plaz je odnesel Tomasovo hišo in z njo vso družino. Mati, vdova, štiri sinove in dve hčerki, ter Sam Naranč, ki je tri dni poprej prišel iz Nevade.

Kaj naj napravimo? Iz hiše nismo mogli. Luči so bile vse pogašene, vse električne žice pretrgane, pretrgane tudi telefonske žice.

Zdravnike so klicali, toda kdo naj si upa, ali more v takem strašnem viharju na prosto, ko so bila vsa pota strašno zametena? Niti zakuriti si nismo upali, ker nismo vedeli, če so dimniki še na strehi ali jih je silen vihar že odnesel.

Tako smo ždeli in se tresli do 8. ure zjutraj.

Ker stoji naša hiša ravno ob cesti, smo vse razločno slišali, kako so poskusili s snežnimi plugi orati sneg, da bi tako vsaj za silo napravili cesto prehodno, toda nikamor niso mogli. Ljudje so pa kljub temu gazili po debelem snegu na kraj nesreče, čeprav s silnimi napori. Kmalu se jim je po silnem trudu res posrečilo, da so odkopali izpod snega mater Mrs. Tomas in enajst let staro hčerko, — obe že mrtvi. 23-letni sin se je sam rešil izpod snežne odeje, toda ko so ga vprašali kako, je rekel da prav ničesar ne ve. Pozneje so odkopali še tri sinove žive in hčerko 13 let staro tudi živo in so jih odpeljali v bolnišnico kjer so pa kmalu vsi štirje okrevali.

Kakih tisoč čevljev od tega prostora je tudi odneslo kabinu, v kateri se je pečal naš rojak John Bizjak po imenu, njega so pa odkopavali dva dni. Mislili so, da ga je odneslo v jarek, pa so bili v napadni smeri, kajti pozneje so ga našli na postelji kakor se je vlegel. Na njem je pa bilo 14 čevljev snega, kabine ni bilo nikjer v bližini, ampak jo je odneslo.

VSAKEMU

ki naroči Slovensko-Amerikanski Kalendar za leto 1939, pošljemo...

PANORAMO SVETOVNE RAZSTAVE v barvah. Razstavo bo odprta meseca aprila 1939. Na nasprotni strani panorame je ZEMLJEVID MESTA NEW YORKA, na katerem so označene vse večje ceste in ulice, avtomobilske ceste, parki itd. Na njem je seznam znamenitih poslopij, cerkva, nebotičnikov, univerz, gledališč, kopališč in letovišč. Zemljevid meri 19 x 25 inčev.

Slovenic Publishing Company

216 West 18th Street : : : : : New York N. Y.

AKO NAMERAVATE

OBISKATI SVETOVNO RAZSTAVO, VAM JE TA ZEMLJEVID NEOBHODNO POTREBEN. —

KOLENDAR VAS STANE

50c s poštino

(Rojake opozarjamo, da lahko, ko naročijo posamezne izvide Slovensko-Amerikanskega Koledarja za 1939, namesto, da pošljejo svoto — 50c v gotovini ali Money Order — priložijo k naročilu znamke po 3 oziroma po 2 centa.)

AMERISKO-SLOVENSKI DAN V ZAPADNI PENNSYLVANII

Kompanije so dale delavce na pomoč: rudniki niso obratovali in šole so bile zaprte.

V nedeljo 12. februarja smo Mrs. Stano Tomas in hčerko spremili žrtve na pokopališče. Sama Naranč, po rodu iz Like. Stana je bila stara 42 let, Sam pa 43. Oba sta spadala v društvo. John Bizjak je bil pokopan 15. februarja. On se je pa rodil pred 55 leti v Postojni Pogrebe je imel v oskrbi naš marljiv pogrebniš John Stampfel in jih tako lepo uredil. Tudi pokojni John Bizjak je spadal k društvu SNPJ. Zapuščala v stari domovini ženo, sina in hčer, in kakor sem se pozneje izvedela, ima tukaj neke sestre. Pokojnim večni mir in pokoj, ostalim pa naše sožalje.

Pozdrav vsem čitateljem lista Glas Naroda tukaj in v stari domovini.

VABILO

na PLESNO VESELICO katero priredi SLOVENSKI DOM, INC. GOWANDA, N. Y.

v soboto, dne 4. marca.

Začetek veselice ob 8. uri zv. Delničarji in ostali rojaki in rojakinje so vabljeni, da se je v obilen številu udeleže.

ZA DOBRO GODBO, JEDALO IN PLAČO BO IZVRSTNO PRESKRBLJENO.

VSTOPNINA PROSTA Odbor S. D., Gowanda, N. Y.

POPRAVEK.

Zadnji četrtak je bilo priobčeno v Glasu Naroda glede umrlega John Kolarja v Little Falls, N. Y., da je spadal k društvu sv. Jožefa SNPJ, kar pa ni pravilno. Spadal je k društvu sv. Jožefa št. 53. JSKJ.

ŠTIRIKRATNI UMOR IN SAMOMOR.

Dne 13. februarja v Cle Elum, Wash. je 57-letni in pohabljeni hrvaški rudar Steve Jacobs (menda Jakopič) ustrelil svojo 44-letno ženo Mary in svoje tri otroke (dve hčerki, stari 9 in 10 let in sin, star 11 let), nakar je še sebi pognal kroglo v glavo. Predno je štirikratni morilec izvršil samomor, je hotel z ognjem zakriti sled za svojim zločinom in uničiti vse svoje imetje, toda požig se ni posrečil in sosedje ter gasilci so vdrli v hišo pravčasno in našli so pet mrličev. Sosedje pravijo, da je bil v nesrečni družini večkrat prepir zadnje čase.

Naročite se na "Glas Naroda," najstarejši slovenski dnevnik v Ameriki.

Denarne pošiljatve

Denarna nakazila izvršujemo točno in zanesljivo po dnevnem kurzu.

V Jugoslavijo:		
Za \$ 2.45	.....	Din. 100
\$ 4.75	.....	Din. 200
\$ 7.00	.....	Din. 300
\$11.00	.....	Din. 500
\$21.50	.....	Din. 1000
\$42.50	.....	Din. 2000

V Italijo:		
Za \$ 0.30	.....	Lir 100
\$ 12.—	.....	Lir 200
\$ 29.—	.....	Lir 500
\$ 67.—	.....	Lir 1000
\$112.50	.....	Lir 2000
\$167.—	.....	Lir 3000

KER SE CENE SEDAJ HITRO MENJAJO SO NAVEDENE CENE PODVREŽENE SPREMEMBI GORI ALI DOLI

Za izplačilo večjih zneskov kot zgoraj navedeno, bodite v dinarjih ali lirah, dovoljuje se boljše pogoje.

NUJNA NAKAZILA IZVRŠUJEMO PO CABLE LETTER ZA PRISTOJBINO SL.—

SLOVENIC PUBLISHING COMPANY (TRAVEL BUREAU) 216 W. 18th ST., NEW YORK

Za ljubitelje leposlovja

CYKLANEM. Spisal Janko Kersnik (136 strani.) Kersnik je pisal v Jurčičevem duhu. Svoj slog je znal tako prilagoditi Jurčičevemu, da je po Jurčičevi smrti uspešno završil njegove nekončane romane. "Cyklanem" je ena njegovih najboljših po-vesti. Cena \$1.00

MOLOH. Spisal Janko Kač. (198 strani.) Pisatelj je segel v dobo, ko so začele graditi tovarne na Štajerskem in ko je vse vrelo v nje. Vrelo v nje in jih uničevalo. Strašno maščevanje razočarane matere. Cena \$1.00

MED PADARJI IN ZDRAVNIKI. Spisal Janko Kač. (117 strani.) Štajerski rojak Kač ni do svojega štiri-desetega leta stopil v javnost. Nato je začel pisati krajše ertice, ki jih vsebuje ta zbirka, nato je pa zaslovel s svojim romanom "Grunt." Cena ..... 85c.

IZZA KONGRESA. Spisal Ivan Tavčar. (548 strani.) Pisatelj je posegel v tem romanu v začetek devet-najstega stoletja, ko se je vršil v Ljubljani kongres, ko so se sestali trije cesarji. Kdor hoče poznati ljubljansko življenje onega časa, naj prečita ta roman. Cena \$2.50

KLEOPATRA. Spisal Rider Haggard. (283 strani.) Zgodba o čudoviti egipčanski kraljici, ki je gospodovala vsemu takratnemu svetu. Rimski vladar je iskal milosti in ljubezni pri nji. Njeno razkošno in razuzdano življenje ter njena tragična smrt. Cena \$1.45

KRISTOF DIMAČ. Spisal Jack London. (404 strani.) Eno najboljših del znanega ameriškega proletarskega pisatelja, ki je dobrodušno poznal življenje vseh slojev, ker ga je sam doživljal. Njegova dela so predstavljena v vse kulturne jezike. Cena \$1.00

Slovenic Publishing Company

KNJIGE Vodnikove Družbe ZA LETO 1939

V zalogi imamo knjige Vodnikove Družbe za leto 1939. Kdor jih hoče naročiti, naj pošlje:

\$1.35

LETOŠNJA ZBIRKA VSEBUJE SLEDEČE KNJIGE:

TRETJI ROD: Povest

Spisal LOJZE ZUPANC

VEČNE VEZI: Povest

Spisal DR. IVO ŠORLI

KARADŽORŽEVCI: Zgodovina

Spisal: J. OROŽEN

VODNIKOVA PRATIKA

(4 KNJIGE)

KNJIGARNA "GLAS NARODA" 216 WEST 18th STREET : : : : NEW YORK, N. Y.

NAPOLEONOVA LJUBEZEN

ZGODOVINSKI ROMAN

Nadaljevanje

(15)

Tedaj je višji dvorni maršal brez ovinkov povedal vso resnico o prejšnjem življenju gospodične Guillebeauxove. Ko je omenil razmerje z Junotom in Muratom, je cesar nejevoljno nagrbnil obvi. Toda Duroc se ni ustavil ob tem. Znal je najti pravo besedo za vse in je odkrito oboževal Jožefino, da je zasnovala vso reč, ker bi rada odtrgala Napoleona od grofice Walewske.

Cesar je glasno zaklel. Ta prevara ga je delala besnega. Od jeze so mu oči skoraj pornele. Spet je prijel Duroc za komolec in ga naglo potegnil s seboj proti gradu.

"To bomo videli," je rekel, "a gorje tistim, ki so me prevarili... Počakajte me v moji delovni sobi..."

Naglo se je vzpel po stopnicah v cesarjevo sobano in se težaj odprl vrata, ne da bi se dal naznaniti.

Jožefina je bila pravkar pri toaleti. V svoji starosti je bila prisiljena rabiti razne pomočnike in marala, da bi jo Napoleon pri tem opazoval. Časih jo je pa vendarle zaletil. Rad se je vrtel v toaletni zavezi, odpiral skrinjice za lišp ter potiskal ogrlice in narročnice. Razen tega mu je bilo to sredstvo za nadzorovanje Jožefine nezasišane zapravljivosti.

Obrnila se je k njemu in mu prijazno mignila z roko, kajti Herbut jo je pravkar česal. In to je bil siten umetnik, ki ga ni smel motiti. A Napoleon se ni oziral ne nanj ne na druge ženske, ki so bile v sobi. Z vojaško kretnjo roke jim je pokazal vrata in jih za podil ven.

"Kaj pa je, prijatelj," je vprašala Jožefina, ki je bila strahoma spoznala njegov "hudourni obraz", kakor ga je imenovala.

Surovo jo je zgrabil v zaplestje.

"To Guillebeauxovo si pri vlekla semkaj, da bi spal pri nji, kaj? Bodi dovoljna; zgodelo se je."

Jožefina ga je ozoro pogledala.

"Kaj pa je v tebi, da mi zmerom priganjaš ženske? Pred to je bila Gazzanijeva. Z lepo o brtjo se ukvarjaš. Kje si se naučila tega? Pri svoji teti Renaudinovi ali z Barrasom?"

Ta žalitev jo je morala zadeti v dno duše. V ta edini stavek je bil stisnil vse blato njegove preteklosti ter ji ga kakor zanesljivo vrge v obraz. Jožefina si je pritisnila roke na oči in se zatekla k svoji poslednji rešitvi — jela je jokati. Napoleon je stal zraven nje in od besnosti butal z ного ob tla.

"Priznaj, da si hotela; takej priznaj, če ne, te razbijem kakor to ploščo."

S temi besedami je zgrabil prekrasno sevrsko ploščo, na kateri je stala cesarična čajna posoda, in jo tresčil ob tla, da se je razletela na tisoč kosčkov.

Jožefina se vedno ni izpregovorila. Le jokala je, čedalje hujše. Krčevito ihtenje ji je stresalo šibka ramena.

Napoleon je sovražil solze. Vedel je, da je nasproti njemu neroden in že naprej izgubljen. Bal se jih je kakor čara, ki mu ni bil še nikoli ušel. Tudi to pot je čutil, kako postaja vzlic vsemu šibak.

"Na dan z besedo," je rekel nekakšno mirneje in ji sedel nasproti.

"Kaj naj ti pa rečem?" je zahtevala Jožefina; izkušala je pridobiti čas.

"Resnico hočem vedeti. Ako

mi jo poveš, ti nemara odpustim. Toda ne drzi se lagati, slabo bi se ti obneslo."

Te besede je izrekel s hladno odločnostjo. Jožefina, ki je bila že nekoliko potolažena, se je tega miru še bolj ustrašila kakor njegove jeze. Odločila se je. V kratkih, pretrganah, a spretnih stavkih mu je vse priznala:

"Najprej nisem mislila na to, da bi ti utegnila gospodično Guillebeauxovo ugajati. Na Hortenzino prošnje sem jo bila vzela k sebi. In ko sem jo potem bolje spoznala, da, tedaj sem mislila. Oh, Bonaparte, kako okrutni si, ko me siliš, da ti to povem!"

Mislila sem, da bi ti utegnila biti v zabavo. A kaj hočeš? Kriv si tudi sam! Zasmehuješ me s svojo brezsrčnostjo, s svojim ravnanjem proti tej Poljakinji. Saj praviš, da se hočeš ločiti od mene in se poročiti z njo. Ta podli Fouché nenehoma troši to govorečo med ljudi. Vsi moj prijatelji so prepadeni. Nebenega miru nimam več. Ne spim več, komaj da jem. Strah, da te ne bi za zmerom izgubila, me preganja. Oh, dragi! Koliko gorja si mi prizadejal!"

Morda sem pred davnim časom storila kako napako proti tebi; a to so bile majhne reči, ne tako hude, kakor so ti natvezli tvoji bratje in Fouché. In kako strašno si me kaznoval zanje. Vem, da me ne ljubiš več... a jaz ljubim tebe še vedno, čedalje bolj te ljubim. Vse delam, kar le morem, da bi ti ustrežala, ti imam pa zame samo žaljive besede in grle poglede!"

Podoba je bilo, da Napoleona živčna napetost ponehava. Cesarica, čuteč, da je njena stvar na pol dobljena, je laskevno in ponižno dodala:

"Misli vendar tudi na to, Bonaparte, kako srečna sva bila nekdanj. Spomni se hišice v ulici Chantierne, spomni se Italije, spomni se Malmaisona. Takrat si imel oči samo za svojo Jožefino. Uboga Jožefina! Zdaj je izpostavljena po smehu in sočutju vseh ljudi."

O Bog, rajši bi umrla! Da, da, naj takšno življenje se traja, rajši umrem! Ali je morda to tvoja želja?"

V na pol resnični, na pol ljuveni poboitosti je pobesila suhe, rjave roke. Tedaj je Napoleon s solznimi očmi pristopil k nji in jo poljubil.

"Nu, nu, norica," je dejal, "ne jokaj več. Hočem, da se ti dobro godi in da se smejaš kakor prejšnje čase. Česa se ti je pa bati od mene? Tvoj prijatelj, in celo Hortenza, ti vtepaajo neumnosti v glavo. Bodi pametna in dobro in ne vrtikaj se več v moje zadeve. Razjari se si me s tem, da si se zatekla k podlim sredstvom, ki so nevedna tebe in mene. Ne stori tega nikoli več," in vse je pozabljenost.

"Ne, ne, Bonaparte, obljubim ti, nikoli več! Toda imej usmiljenje z menoj, reci mi, da čutiš še trohico prijateljstva do svoje Jožefine!"

"Seveda ga čutim, lahko bi že vedela; zakaj konec koncev sem ti vendarle dober mož. Ali ne dobiš vsega, kar hočeš? Ali nisem krasno preskrbel vseh tvojih ljudi? Obe očesi zapiram pred tvojo lahkomiselnostjo. Z denarjem in lišpom te obsipljem. Toda zapomni si enkrat za vselej; v zameno za vse to hočem biti prost. Ljubi, kakršen sem jaz, ne gre meriti z navadnim vatrom. Spoštuje me morda ali se pa vsaj ne meni zanje. Kaj ti nisem dal

sam primera strpnosti? Naj pride kar hoče, taka nakana se ne sme nikoli več ponoviti. Ako hočeš ostati moja prijateljica, pusti me, da delam, kar me je volja. Ali mi prisežeš?"

"Da, Bonaparte, prisežem ti," je rekla Jožefina in globoko vzdihnila.

Prav za prav je bila vesela, da je opravila tako po ceni. Opazila je bila pa vendarle, da Napoleon ni odgovoril na njer namig o ločitvi. Ni je hotel potolažiti zastran prihodnosti. Ali je bilo v tem namen? Pri Napoleonu je bilo težko kaj doznati; zdaj je bil prekanjen kakor vsak Korzičan, zdaj odkrit do surovosti. Negotovost ji je torej obležala na duši.

Cesar se je obrnil in odšel k Durocu.

Napoleon je poprosil višjega dvornega maršala, naj molči o tem dogodku. Duroc mu je obljubil; ni pa zamoledal cesarju, da je grofica Walewska vzemirjena, tem bolj, ker postaja jo Napoleonova pisma čedalje redkejša. Že teden dni ni bil več pisal v Housayevo ulico. Vrstice, ki jih je bila Marija Walewska poslala Durocu, da bi dobila kak glas o cesarju, so izdajale njen strah.

"Ubogo dete!" je vzdiknil Napoleon. "Kako visi na meni! Zares je angel, in njena duša je enako lepa kakor njen obraz. Prav imaš, Duroc, grdo sem ravnal proti nji. A to bo hitro popravljeno."

Da bi potolažil nemirno vest, je neutegoma sedel in vrge na papir vrstice:

"Prijateljica, predraga Marija! Neznosno mi je, da sem daleč od tebe. Zmerom mislim nate. V duhu izkušam biti pri tebi, da bi videl, kaj delaš. Kadar te vidim žalostno, se mi trga srce; kadar si vesela, ti očitam, ker pozabljaš, da si ločena od mene. Oh, nikoli mi ni moči ustreči, jeli, a samo zato, ker ljubim. Tu imam toliko opravkov, da ti nisem utegnil pisati. Odpusti mi, pomiluj me in hitro mi reci, da ne boš nikoli dvomila v čuvstvih svoje grofice Walewske."

Tisti večer je gospodična Guillebeauxova po resnem razgovoru z višjim dvornim maršalom sedla v poštini voz in se odpeljala proti Parizu.

Zaradi nepričakovane razvoja španske zadeve se je bivanje v Marraqu podaljšalo za tri mesece.

V teh enoličnih tednih na tem gradu je Jožefina kar prekašala s skrbjo in zopredljivostjo, da bi vnovič priklenila Napoleona. Cesar ni bil nedozeten za to. Kdaj pa kdaj ji je privoščil prijazno besedo. Izbrani takt, s katerim je sprejemala strmoljavljenje Buonbone, ga je bil zadovoljil. Razgovarjal se je z njo o mnogih svojih načrtih. Tedaj se je ohrabrila in se med nekim pomenukom drznila omeniti skrb, ki ji je bila nenehoma za petami: ali bo Napoleon še dolgo gledal, kako jo Fouché preganja s svojim sovraštvom?

"Kaj jemlješ to v misel?" je nejevoljno zarenčal. "Se malo, pa bi bil pozabil na to. Pusti politiko; o teh rečeh ne razumeš ničesar."

Sklep, ki mu je že dve leti rojil po glavi, je bil takoj storjen. Opustil je misel na ločitev, h kateri so ga silili iz zgolj političnih razlogov. Misli je hotel tudi na svojo srečo. In srečo je videl v tem, da bi delil svoje osebno življenje med ženo in ljubico, med Jožefino, ki naj bi ostala tudi v bodoče kras njegovih palač, in Marijo, zanesljivo in molčečo tovarišico njegovega srca. Med njima je hotel učakati starost, ako Bog da.

Vprašanje nasledstva? Ali je bilo res vredno tolikšnih žrtv? Ali morejo tako veliki in pomembni ljudje, kakor je on, imeti resnične dediče? Za-

kaj naj bi bil sin boljši od nečakov? Njegova država bo imela pač isto usodo kakor Aleksandrova. Bodi si — še tem večje bo njegovo ime v zgodovini, če ostane sam.

Odprl je oči. Jožefina se mu je smehljala. Tedaj jo je potegnil k sebi:

"Jožefina, premišljeval sem o tem, kar si snoči rekla. Drevi pišem Cambaceresu, naj zaveže Fouchéju jezik, da te ne bo mučil s svojimi neumnostmi o ločitvi. In ko se vrnem v Pariz, ga tudi sam ozmernam, da ti bo dal v bodoče mir."

Vsa iz sebe od radosti mu je cesarica poljubila roke. Izvil se ji je in dodal:

"Opozorim te pa, da je to vse. Odpustel Fouchéja ne bom. Prekoristni mi je, in nikoli ga ne bi mogel nadomestiti. S tem se sprijazni. Države ni moči vladati po ženskih predsodkih. Zanesi se pa, da se bo njegovo vedenje proti tebi izpremenilo. Spraviš vajno bom."

Jožefina je nejeverno zmajala z glavo.

"Da, da," je Napoleon ponovil, "spletk okrog mene mora biti konec. Fouché si bo dal dopovedati, ali" pri tej besedi je prijazno zagrozil s prstom — paži tudi ti, da mi ne boš več dajala vzroka za nezadovoljstvo."

*

Ko je čez šest dni višji kancelar v Parizu sporočil policijskemu ministru izrečno prepoved, da ne sme odsihodob niti am več namigovati o ločitvi niti drugim dovoljevati takega namigovanja, se je Fouché priklonil.

"Dragi knez," je rekel Cambaceresu, "javite prošnjo cesarju, da sem njegove ukaz najpogostneje sprejel in da jih bom vestno izvršil. Pozabiti hočem svoje osebno mnenje, ker ni v skladu z namenj njegovega veličanstva."

Sam pri sebi je pa mislil: "Napoleon hoče premirje."

Naročniki!

Pazite na STEVILKE poleg naslova, ki pomenijo: prva mesec, drugi dan in tretja pa leto, kdaj vana naročnina poteče. Naprežer: — 3.1.39

TO Pomeni, da vam je naročnina potekla 1. marca 1939

Poslajte pravočasno, da nam prihranite nepotrebno delo pošiljanja opominov.

GLAS NARODA, 216 W. 18 St., New York

Prav, čakal bom, Premirje se ne pomeni miru."

Kaj namerava Fouché storiti sedaj? Ali se bo mu posrečilo zrušiti zakonsko zvezo med Jožefino in Napoleonom? Kakšno vlogo bo pri tem igrala lepa Poljakinja, Marija Walewska? — Ta zanimivi zgodovinski roman se bo nadaljeval v prihodnji prilogi.

Ako Vas zanima letopisno, naročite si Slovensko - Amerikanski Koledar za leto 1939.

Knjige, katere toplo priporočamo

MORSKI RAZBOJNIK. Spisal Fred. Marryat. (193 strani.) V duhu čitatelja oživi romantika v najbolj pestrih barvah. — Kri in ljubezen. — Viteštvo in maščevanje. — Časi, v katerih sta spretnost in gibčnost odločevali. Cena ..... 85c.

MORSKI VOLK. Spisal Jack London. (328 strani.) — Eden najboljših romanov znamenitega ameriškega pisatelja, ki je pisal svoje romane največ po svojih lastnih doživljajih. Roman je zanimiv od prve do zadnje strani. Čitatelj ga ne bo odložil, dokler ga ne bo prečital do konca. Cena \$1.25

OD ŽIVLJENJA STRTA. Spisal M. J. Brene. (337 strani.) Strašna usoda šestnajstletne mladenke, ki je iz radovednosti zašla v nepoznano življenje ter pregleda padla po krivdi drugih. Povest je pisana v obliki dnevnika. Cena \$1.50

OGENJ. Spisal Henry Barbusse. (337 strani.) Pretresljiv opis prizorov iz svetovne vojne. Edinole možster kakor je Barbusse je mogel napisati kaj takega kot je "Ogenj." Cena \$1.00

ODISEJ IZ KOMENDE. Spisal Ivan Pregelj. (269 strani.) Opis lanberske vojske, ki je ostal v spominu sleherniku, ki ga bo prečital. Pregelj je mojster sloga in jezika. Pričevanje ga med najboljših sodobnih slovenskih romanopisce. Poleg romana vsebuje knjiga še nekaj krajših črtic. Cena \$1.50

ZGODBE ZDRAVNIKA MUZNIKA. Spisal Ivan Pregelj. (98 strani.) Pregelj je eden najboljših slovenskih pisateljev. Ta zgodovinska povest prav nič ne zaostaja za njegovimi drugimi deli. Pregelj je globok, havalje temu pa lahko razumljiv tudi preprostem človeku. Cena ..... 70c.

POD KRIVO JELKO. Spisal Peter Bohinc. (160 strani.) Rokovnjači na Gorenjskem. — Črni graben. — Veliki Grog. — Primeri rokovnjaške govorice. Povest temelji na zgodovinskih virih ter je poleg Jurčičevih "Rokovnjačev" svojevrsna v slovenski književnosti. Cena ..... 55c.

POD SVOBODNIM SOLNCEM. Spisal Franc S. Finčgar. 2 zvezka 300 in 368 strani.) Po izjavi kritikov je to najboljši zgodovinski roman. Opisuje življenje starih Slovencev. Mladega Iztoka je zanesla pot v Bizanc, Janasnji Carigrad, kjer se je seznanil z Ireno ter se zaljubil v njo. Cesarica si je zaiman prizadevala ujeti ga v svoje mreže. Cena \$4.00

POSLEDNJI DNEVI POMPEJA. Spisal Bulver. (2 knjigi in 280 strani.) Zgodovinski roman iz časa, ko je bohtelo razkošno življenje v Pompejih in Herkulanumu. Borbe s amfiteatru. Spletke egipčanskega "čarovnika." Glauk in njegova ljubezen. Strašna usoda. Cena \$1.25

PUSTOLOVŠČINE DOBREGA VOJAKA ŠVEJKA. Spisal Jaroslav Hašek. (2 zvezka 263 in 230 strani.) Če se hoče od srce nasmejati, čitajte to delo slavnega češkega humorista. Britka satira na staro Avstrijo. Švejkove pustolovščine ne izvajajo iz človeka samo smeha, pač pa krohot. Cena \$2.40

POVESTI IZ DNEVA IN NOČI. Spisal Guy de Maupessant. (157 strani.) V knjigi je zbranih dvajset najboljših črtic slavnega francoskega pisatelja. Vse od prve do zadnje so skrajno zanimive ter neprekosljive po svoji vsebini. Maupessant je eden najbolj čitanih pisateljev. Cena \$1.00

ROMAN TREH SRC. Spisal Jack London. (432 strani.) Ena najbolj zanimivih in najdaljših povesti slavnega ameriškega pisatelja. Ko je človek prične čitati, se ne more odtrgati od nje. Jack London je mojster opisovanja, navzlic temu je po roman na vso moč živahen in zanimiv. Cena \$1.50

SAMOSILNA. Spisal Anton Navačan. (153 strani.) Knjiga vsebuje deset povesti slovenskega pisatelja Navačana, ki se je proslavil s svojo zbirko "Naša vas." Snov je povečini vzeta iz življenja naših rojakov iz bivše Štajerske. Cena \$1.50

STEFAN GOLJA IN NJEGOVI. Spisal Ivan Pregelj. (253 strani.) Tragédična usoda župnika Golje, potomca tolminskega puntarja. Njegova puntarska kri je prav do smrti kljubovala. Knjiga vsebuje poleg drugih črtic tudi dve klasični pridigi Tomaža Rutarja. Cena \$1.50

TARZANOVE ŽIVALI. Spisal Edgar Burroughs. (294 strani.) Nadaljevanje "Tarzana," ki je že vsaj po imenu znan vsakemu omikanec. Dasi je snov povesti neverjetna, se lahko čita in se človek polagoma tudi v neverjetnost vživi. Cena ..... 85c.

TOLOVAJ MATAJ. Spisal Franc Milčinski. (151 strani.) Naš najboljši humorist je zbral v tej knjižici nekaj črtic, ki so tako ljubke in pristrčne, da čitatelj ob čitanju zares uživa. Posebno zgodba o Cefizlju je naravnost klasična. Cena \$1.00

UMIRAJOČE DUŠE. Spisal Ilka Vašte. (220 strani.) Roman iz stare Ljubljane. Značaji so izrazito opisani, istotako tudi takratne navade. Ljubljana nam je povečini znana iz začetka sedanjega stoletja, kdor jo pa hoče poznati iz prejšnjih stoletij, naj prečita ta roman. Ne bo mu žal. Cena \$2.50

CVETJE V JESENI. — VISOŠKA KRONIKA. Spisal Ivan Tavčar. (418 strani.) "Cvetje v jeseni" in "Visoška kronika" sta najboljši deli pisatelja Tavčarja. Kritika je soglasnega mnenja, da je v teh dveh delih prekosil samega sebe. Obe sejanji se vršita v Skofji Loki oziroma v Poljanski dolini. Cena \$2.50

ZADNJA NA GRMADI. Spisal Franc Jaklič. (268 strani.) Tudi dolenski Ribnica je imela svoj čarovniški proces. Pisatelj Jaklič je na podlagi zgodovinskih virov dobro opisal preganjanje in kaznovanje "čarovnic," ki so bile sicer povsem nedolžne ženske. Cena \$1.00

ZADNJA PRAVDA. Spisal J. S. Baar. (184 strani.) Povest je prevedena iz češčine. Ob čitanju se čitatelj vživi v življenje nam sorodnega češkega človeka. Baar je priznan češki pisatelj, in boljšeje prevoda si skoro ne moremo želeli. Cena ..... 85c.

ZLOČIN V ORCIVALU. Spisal E. Gaboriau. (246 strani.) Gaboriau je bil bolj ustvarjen za detektivna nego za pisatelja, dasi je tudi kot pisatelj nedosegljiv. Čitatelj ne reši v romanu zagonetke, dokler ne prečita do konca. Cena \$1.00

ŽIVI VIRI. Spisal Ivan Matičič. (411 strani.) Najznamenitejše delo pisatelja "Na krvavih poljanah." Pisatelj je segel v najbolj zgodnje zgodovino ter mojstrsko razvil snov do današnjih dni. Lepo vezana knjiga bo kras vsaki knjižnici in vsak jo bo čital z zanimanjem. Cena \$2.00

AGITATOR. Spisal Janko Kersnik. (99 strani.) Janko Kersnik je poleg Jurčiča najbolj znan in priljubljen slovenski pisatelj, kar jih je živel v drugi polovici devetnajstega stoletja. Njegovega "Agitatorja" bo sleherni čital z užitkom. Cena \$1.00

HOI CESARJA MONTEZUME. Spisal M. Rider Haggard. (383 strani.) Delo, ki zavzema odlično mesto v svetovni literaturi. Napeto do skrajnosti. Čitatelj bo roman z užitkom prečital od začetka do konca. Cena \$1.50

Kratka Dnevna Zgodba

T. REVILLOV:

NEVIHTA

Gospa Baudoin je bila bogata posestnica. Živela je s sinom edincem, kateremu je hotela zapustiti vse premoženje in mu poiskati bogato ženo, da bi tako še povečala svoje premoženje. Na nesrečo pa se je sin Ludovik Baudoin zaljubil v hčerko nekega ubogega ribiča, ki ni imel niti svojega čolna. S to deklico se je hotel poročiti. Vdova v to nikakor ni hotela privoliti. Toda sin kljub temu ni odnehal od svoje namere. To nesoglasje je trajalo že leto dni in mu je mati končno dejala: "Naredi, kakor hočeš, toda jaz ne bom tvoje žene nikoli obiskala in dokler bom jaz živeča, ne dobita od mene niti pare."

"Kakor hočete," reče Ludovik.

Svatba se je vršila. Pet let je preteklo. Živela sta v strašni bedi. Ludovik je hodil na lov s svojim tastom. Toda ljubezen je prenesla vse in se nista pritoževala kljub pomanjkanju, v katerem sta živela. Nikoli se nista obrnila na gospo Baudoin.

Ob nedeljah, ko sta odhajala od mame, sta jo srečala in mlada žena jo je vedno pozdravila, kar je tudi bila njena dolžnost. Sicer pa ni bilo nikdar nobene obiska, nobene pi-ma ali ohvestila, kakršne koli vrste. Ni drugega kot pozdrav, na katerega pa starka ni odzdravila.

Nekega dne je divjal na morju strašen vihar, da so se trese hiše na obali.

Gospa Baudoin je živela sama s svojo služkinjo Anneto. Annetta je sklenila roke in dejala:

"Kakšno vreme je danes! Ubogi ljudje, ki so v takšnih skrbih!"

"Kakšni ljudje?" reče vdova, ki se je po svoji navadi dotikala vsega, ne da bi se s čim bavila.

"Oh vendar, starši teh, ki so na morju."

Gospa Baudoin se je vstala.

"Dovolj," je rekla suhoparno.

Vzela je v roke šivanje, toda ker je bilo nebo temno, se je usedla k oknu.

Annetta je stala pri oknu in tiščala obraz na steklo ter gledala na cesto. Tiho in v prebledkih je govorila: "Glejte, Bertrandov dimnik se je zrušil! — Ah! Gospod Geoffrey in Magdalena Goiran! — Moj Bog! Radovedni so in hočejo zvedeti kaj se dogaja na morju."

"Klopetulja!" vzroli vdova.

"Ne!" krične in kleene na kolena, "nikdar še nisem videla takega vremena."

Gospa Baudoin vstane in začne zopet po svoji navadi hoditi gori in dol.

Slišala je piš viharja, od časa do časa obupne klice, skratanje železa, šum odtrganih oken, katere je veter metal v morje.

Ocean je bil strašen. Vdova je šla naravnost proti služkinji:

"No, dobro! Če si tako radovedna, ogrni svoj plašč, natakni čevlje in naredi kakor drugi, pojdi, da izveš, kaj je novega."

V minuti je bila Annetta gotova. Ko je hotela oditi, je dejala gospa Baudoin:

"Vrni se kmalu, da mi poveš kaj je."

Stara Normandinja je nadaljevala svoje sprehanje.

Hodila je iz enega konca sobe v drugega, stisnjenih ustnic.

in s prekrizanimi rokami; po svoji navadi je pregledovala vsak predmet, katerega je opazilo njeno begajoče oko.

Deset minut je preteklo, toda Annetta se še ni vrnila.

Veter je pihal s podvojeno silo in ni se slišalo drugega kot le tuljenje viharja.

Nenadoma se njen pogled ustavi; zagledala se je v otroško posteljico v kotu sobe.

Vse v hiši je bilo v tistem stanju kakor nekdanj.

To je bila posteljica njene sestre — ki je bil na morju — tedaj se je spomnila nanj.

Toda v mislih ji je bil vedno odraslen Ludovik, ki je odšel; 25-letni ribič, močan in krepak mož, ki ji je dejal:

"Kakor hočete!" ko mu je branila ženitev in ki se je kljub temu poročil.

Sedaj pa ga je videla kot majhnega otročka z zlatimi kodri, z velikimi rdečimi lički in s sanjavi očmi. Spomnila se je njegovih prvih kliče, njegovga otroškega sladkega smeha in načrtov, katere je delala poleg zibelke.

Zaman je biti bogat, biti svojeglav, biti ponosen, biti izkama — te stvari vas ganejo ko besni vihar.

Toda Annetta se še sedaj ni vrnila.

Snela je plašč in odšla.

Ko je prišla na ulico, ji je gruča ljudi zaprla pot. Okoli te grupe so bili trije ribiči v premočenih oblekah z velikimi in nerodnimi čevlji. Roke in obraz so imeli krvave. Z obrazov je sevala bol in trpljenje. Ustavila jih je ter s hripavim glasom dejala:

"Ali so se vrnili?"

Tedaj je eden izmed teh, kateremu se je na prvi pogled videlo, da vodi in načeljuje drugimi, dejal: "Da."

Ona je nadaljevala svojo pot in tedaj se neki mornar odtrga od skupine ter teče proti njej.

"Gospa Baudoin! Kam greste v takem vremenu?"

"Tja doli!"

Šla je proti morju.

Mož jo potegne za plašč.

"Kaj pa hočete narediti?"

"Slabo vreme je, vrnite se domov. Mi smo se vsi vrnili."

Ostro mu pogleda v oči.

"Vsi?"

"Da."

"Prisegite!"

Mornar se je zmedel.

"Toda vsi so niso tu izkrcali, nekateri so se v Yportu ali v Fecam in kje vem kje še —"

Izvila se je in hotela je oditi — mornar jo je zopet zadržal.

Tedaj se je Annetta vračala

po ulici in v obraz ji je bilo videti, da je zelo razburjena.

"Ne, ne!" je kričala, ko je zagledala svojo gospodinjo.

"Ne, ne, gospa, ne hodite tja!"

Starka se je tresla od razburjenja. Njeno zagorelo lice je postalo blede. Oči so se ji zaprle. Oprla se je na služkinjo da se ni zgrudila.

"To je moja krivda! Moja krivda!" je ponavljala in šepetala in se tresla po vsem telesu.

Hoteli so jo odvesti domov, toda odklonila je.

"Annetta," je dejala, "hodi s njimi!"

Napotili sta se proti hiši, kjer je stanoval Ludovik Baudoin.

Annetta pritiska na kljuko. Gospa Baudoin vstopi.

Notranjost je bila slična drugim ribiškim hišam. Pri postelji so bile modre zavese, dve postelji pa sta bili ločeni z zibelko.

Mlada žena je držala na kolnih svojega najmlajšega otroka, druga dva sta se preplazila prišla materinega krila.

Skrb je povečala njeno bolestinu. Ni mogla oditi. Poslala je svoje starše, da izvedo novice, in sedaj je čakala in ni mogla več zadržati solz.

Videla je, da je vstopila tašča, skušala se je dvigniti in je šepetala.

"Gospa —"

Starka je šla proti njej in dejala:

"Moja hči..."

Nato je vzela oba otroka v svoje naročje in sedla na stol. V jok je objela otroka in šepetala:

"Moji malčki — moj Bog!"

To je bil hipen izbruh žalosti. Zatopljena v nesrečo, sliši na čisti radostne glasove. Vrata se odpro. Na čelu družbe so rodnikov in prijateljev stopi Ludovik.

"Glej ga! Glej ga!"

Hipoma so bili vsi na nogah. Mlada žena je planila proti možu in otroci so pritekli k svojemu očetu. Samo gospa Baudoin je ostala na svojem mestu, nepremična kakor kip.

Tedaj jo ribič zapazi. Vrže čepico in se približa materi.

"Mati —!" In mol slozami sta se objela.

ALI ste že naročili Slovensko - Amerikanski Koledar za leto 1939?

Andrejančev Tone

Mladosti spomini najstarejšega fanta v Poljanski dolini.

PIŠE JOHN BATICH

V sledečih vrstah vam opisujem spomine moža - fanta, Andrejančevega Toneta v Srednji vasi.

On je bil svoje dni poleg Anžonovčega Naceta, najbolj znana oseba, ne le v Poljanski dolini, temveč tudi daleč izven nje. Kar je veljal Anžonove pri možeh, to je bil Tone pri fantih. Kot takega vem, da ste poznali od tu tudi vi, ki ste danes v Ameriki.

Tone je bil uxor fanta, in kot tak je ohranil še do danes svojo fantovsko čast, ko v svojem osemdesetem letu zbira spomine preteklih let, ko je imel kot fant veljavo, da so mu mnogi zavidali, pa ne le dekleta, tudi drugi so gledali za njim.

Ko je škof Jeglič nastopil 1898, je obiskal ob tej priliki tudi Poljansko dolino. Župnik Jernej Ramovš mu je predstavil Toneta rekoč: "To je prvi fant v dolini."

"Tako, dobro, dobro. Me veseli!" je odvrnil Jeglič, ter segel Tonetu v roko in ga potepelja po rami.

Župnik Ramovš ga je znal ceniti, večkrat ga klical v farovž, ne k izpraševanju, ampak za druge pomenke. Tudi dr. Tavčar, kadar je prišel v dolino, moral je biti Tone poleg njega. Tako ga še danes dr. Tavčarjevi obrajajo, kadar pride na Visoko. On sam pravi:

"Ko sem bil štir 50 let, sem se moral s fanti na vas. Če nisem šel, so me potegnili, magari s postelje. Moral sem z njimi!"

Bila sva že daleč časa dolgo, vrnjena, da boni tudi o njem našim Amerikanev v "G. N." nekaj napisal o njegovem fantovskem življenju.

V ta namen sem ga obiskal v njegovem stanovanju na njegov imen dan sv. Antona paščavnik. Tako sem mu podal roko in mu želel vse najboljšega obenem pa, da bi 100 let starosti doživel. Nekdo je rekel, mu je prišlo do sto fantov in deklet z štirimi godci čestitati za njegov god.

Tone je še čvrstega razuma, toda poznajo se tudi pri njem leta starosti. Vendar pravi, da bi še zaplesal, ko bi mu ne bila desna roka ohromela.

Vsedem se na staro črveno skrinjo, za katero pravi, da je bila še v bali njegove stare matere pred več sto leti, v kateri shranjuje svoje malenkosti.

Potegnil sem iz žepa mojo tobakovo mošnjo, ko sem videl, da otresa njegovo pipico in gleda okrog za tobakom in ponudil, da mojega nabaše. Pri tem pa nisem mogel kaj, da ne bi bil trenil z očmi naokrog po tleh in stenah njegovega tesnega a drugače ličnega stanovanju, ki izgleda na prvi pogled kot celica starega meniha. Vse naokrog po stenah sem videl (med drugim) nalepljene svete in druge podobice: pri postelji je pa visel star, oguljen rožni venec, kar kaže, da Tone v njegovih letih, ob Boga ni pozabil.

Vsedel se je tudi on na posteljo in zapalil in potegnil par dimov, ker sem pa videl, da mu nekaj manjka, sežem še v žep po steklenico "takratkega", in mu pomolim, da naj tudi tega potegne, ker s tem se navadno razvežejo jeziki. Tone se ne pomišlja dosti in tudi tega potegne, ter pripepmi, da je to najboljše zdravilo za starega človeka.

Povem mu, da sem prišel, da naj zbere svoje spomine, o čemer sva že mnogokrat govorila, v kolikor se ni pozabil.

Kdaj si šel prvič k spovedi, obhajilu in birmi? — ga vprašam. Malo srepo me pogleda, gotovo misli, da se z njega norčujem, vendar pa pravi:

"Bil je v Poljanah misijon, nisem se hotel v šolo. Šel sem z materjo, ki me je vodila do spovednice. Tu sem klečal in klečal, nisem vedel kaj povedati. Spovednik je postal nezvozen, tedaj je pristopila mati in mi povedala, da sem priden in tudi ubogam rad. In spoved je bila opravljena. K obhajilu sem pa šel kot so drugi hodili. Bil sem že velik. Pri tem sem dobil velik štrkelj, ki ga nisem mogel pojesti, prinesel sem ga še domov ter vzel s seboj drugi dan na pasu. Birmo mi je pa vezal sosed, stari Anžonove, in mi kupil ruto leta in mi dal še en šmarn tolar za spomin, katerega sem pozneje dolgo nosil na urni verižici. Zanj mi je žal, da sem ga izgubil ali pa mi je bil ukraden."

"Kaj pa z šolo, sem naveljal."

"V šolo sem tudi hodil, bolj oddaljenim in hribovskim otrokom pa ni bilo treba hoditi, če niso hoteli. Učil je tedaj Breznik, že postaran možiček, ki pa je imel navado, da je včasih malo zadremal. Tu in tam je sedel v klop ter pričel smrčati."

"V krščanskem navku sem bil med prvimi. Učil ga je kaplan Henrik Sajovic."

Ko je amerikanski škof Mrak l. 1899. obiskal domovino, je prišel tudi pogledat v šolo, predstavljen mu je bil med drugimi tudi Tone, ker se mu je na vsa vprašanja dobro odrezal, mu je dal dve podobici, ki ju je še do nedavno hranil za spomin. V šoli je sedel v prvi klopi za dekleti, ki so se pa vedno ozirale nazaj. Tone jih je pa po dve in dve skupaj

novanju, ki izgleda na prvi pogled kot celica starega meniha. Vse naokrog po stenah sem videl (med drugim) nalepljene svete in druge podobice: pri postelji je pa visel star, oguljen rožni venec, kar kaže, da Tone v njegovih letih, ob Boga ni pozabil.

Vsedel se je tudi on na posteljo in zapalil in potegnil par dimov, ker sem pa videl, da mu nekaj manjka, sežem še v žep po steklenico "takratkega", in mu pomolim, da naj tudi tega potegne, ker s tem se navadno razvežejo jeziki. Tone se ne pomišlja dosti in tudi tega potegne, ter pripepmi, da je to najboljše zdravilo za starega človeka.

Povem mu, da sem prišel, da naj zbere svoje spomine, o čemer sva že mnogokrat govorila, v kolikor se ni pozabil.

Kdaj si šel prvič k spovedi, obhajilu in birmi? — ga vprašam. Malo srepo me pogleda, gotovo misli, da se z njega norčujem, vendar pa pravi:

"Bil je v Poljanah misijon, nisem se hotel v šolo. Šel sem z materjo, ki me je vodila do spovednice. Tu sem klečal in klečal, nisem vedel kaj povedati. Spovednik je postal nezvozen, tedaj je pristopila mati in mi povedala, da sem priden in tudi ubogam rad. In spoved je bila opravljena. K obhajilu sem pa šel kot so drugi hodili. Bil sem že velik. Pri tem sem dobil velik štrkelj, ki ga nisem mogel pojesti, prinesel sem ga še domov ter vzel s seboj drugi dan na pasu. Birmo mi je pa vezal sosed, stari Anžonove, in mi kupil ruto leta in mi dal še en šmarn tolar za spomin, katerega sem pozneje dolgo nosil na urni verižici. Zanj mi je žal, da sem ga izgubil ali pa mi je bil ukraden."

"Kaj pa z šolo, sem naveljal."

"V šolo sem tudi hodil, bolj oddaljenim in hribovskim otrokom pa ni bilo treba hoditi, če niso hoteli. Učil je tedaj Breznik, že postaran možiček, ki pa je imel navado, da je včasih malo zadremal. Tu in tam je sedel v klop ter pričel smrčati."

"V krščanskem navku sem bil med prvimi. Učil ga je kaplan Henrik Sajovic."

Ko je amerikanski škof Mrak l. 1899. obiskal domovino, je prišel tudi pogledat v šolo, predstavljen mu je bil med drugimi tudi Tone, ker se mu je na vsa vprašanja dobro odrezal, mu je dal dve podobici, ki ju je še do nedavno hranil za spomin. V šoli je sedel v prvi klopi za dekleti, ki so se pa vedno ozirale nazaj. Tone jih je pa po dve in dve skupaj

za kite povezal. To ti je bil po šoli diendaj. Posledica je bila, da je od tedaj klop za dekleti bila prazna, ki so se še vedno, čeprav skrivno ozirala nazaj.

Ker je bil Tone dobro podkovan v krščanskem navku, je bil kaplan zelo zadovoljen z njim. Tudi ga je večkrat pozval, da je mesto njega kaznoval neubogljive in leno učence, katerim nikakor ni mogel utopsti v glavo, kar je učil. Zanimarnega učenca je pozval v stransko sobo, kjer je moral poklekati tako, da je njegov zadnji konec moel navpik.

Tedaj je prišel Tone s palico, ki jo je dvignil visoko v zrak. Navadno je revež že pri tem strašansko zarjovel, kaj šele potem, ko je že palica opraviila svoje delo. To pač ni bilo tako hudo, ker Tone je palico zadrževal, da je zmanjšal učinek, ko so to začutili je bilo rjovenje še večje, tako, da so se kaplani že smilili in je ta način kaznovanja opustil.

Svojega namena ni dosegel. Krščanskega nauka so se že naučili otroci, ker so na to vplivali starši, branja še tudi, pisanja nekateri, računanja pa malokdo. Učilo se je tudi nemško. Bile so zato posebne ure in tuči učitelju je bilo treba nekaj posebej plačevati.

Nemško so navadno učili take, ki so jih starši mislili kam naprej spraviti. Ker taki, ki so znali nemško brati ali celo pisati so bili zelo spoštovani pri ljudeh, pa tudi so se jih bali, da bi jih pri oblasti kaj ne ožrnili.

Ko je Tone prišel iz šole, moral je iti s kravami na pašo. Pripetilo se je večkrat, da je kakemu mejašu popasal pšenično ali kaj drugega, če se je preveč družil z drugimi pastirji. Oškodovani sosed ga je že čakal doma, ko je prignil zvečer živino domov in dokazoval očetu škodo, ki so jo Tonetove liske napravile. Včasih so pa celo vzeli kako živinco in odgnali domov.

Bila je Tonetova nepazljivost, in oče ga je trdo prijemal, da je vsaj v tem ugodil sosedu. Da bi se Tone izognil temu, je svoje krave z blatom namazal, da so gledale kot drugih sosedov. Svojin pastirjem so se nekako prizanesli, in so imele Tonetovo krave zaščito, ker so mislili, da so njihove. V obližje krav pa tako niso prišli, ker če so bili že v laseh z drugimi sosedji. Tako se je godilo, dokler ni paša pozno v jeseni prenehala. Krave so se pasle, kjer se jim je zljubilo, pastirji so uganjali svoje burke, gospodarji so se pa jezili med seboj.

Ko so med tem časom zasloveli bratje Šubič, je vsak hotel biti slikar. Šolarji so "slikali" po svojih knjigah in po zidovih. Tako so tudi pastirji na paši obrezali vsako drevo ali bukev in delali svetnike.

Tudi Tone je pokazal na platnicah katekizma lepo naslikanega sv. Martina na konju, kot v cerkvi na altarnju. Žup-

nik Globočnik je to videl. Svetoval je očetu, naj da Toneta slikarstva učiti, ker za to je bila tudi mati. Toda oče ni bil za to, ker hotel je imeti Toneta doma za naslednika.

Med tem mu je umrla mati. Bil je tedaj star 13 let. Če bi bilo po materini želji, bil bi morda one danes med najslavnejšimi slikarji.

Zdaj je Tone moral pomagati pri gospodinjstvu, ker bil je najstarejši izmed domačih pri hiši. Kot tak je moral pomagati deklam v hlevu, na polju in v kuhinji. Pridno je sukal kuhavnico, molzel krave in drugače pomagal in gledal, da je bilo vse v redu.

"Kdaj si pa pričel fantovat," ga povprašam. "Ko sem bil star 16 let."

Fantovanje, se razume pri nas, ko je pričel fant se družiti z starejšimi fanti, ponositi na vas hoditi, nositi krivce in viržinke kaditi. Pred vsem pa gledati za dekleti in hoditi pod njihova okna; hoditi na korajžvo v druge vasi peti, trgati krivce, pripravljati biti za tepež in tudi leteti, če je bila sila.

Bila je navada, da so vsakega "novineca" krtili v vaškem koritu, če tega ni bilo, pa v čistnem jarku. (Drugega izpita tudi sedaj ni bilo treba.)

Tone je bil te ceremonije oproščen. Gorje pa smrkocevn, posebno pa še z drugih vasi, če so jih zalotili po noči na vasi.

"Kako ste se pa tedaj fantje nosili," sem nadaljeval.

"Fantje so tedaj staro nošo nosili, ki pa je naglo izginjala. Ker kadar je šel kdo v svet v Leoben ali drugam, je prišel nazaj z obleko, ki se še danes nosi. Stara noša se je obdržala pri hribovcih, skoraj do vojske, ker ti so se večino doma držali, tako tudi nove navade niso prišle tako hitro do njih."

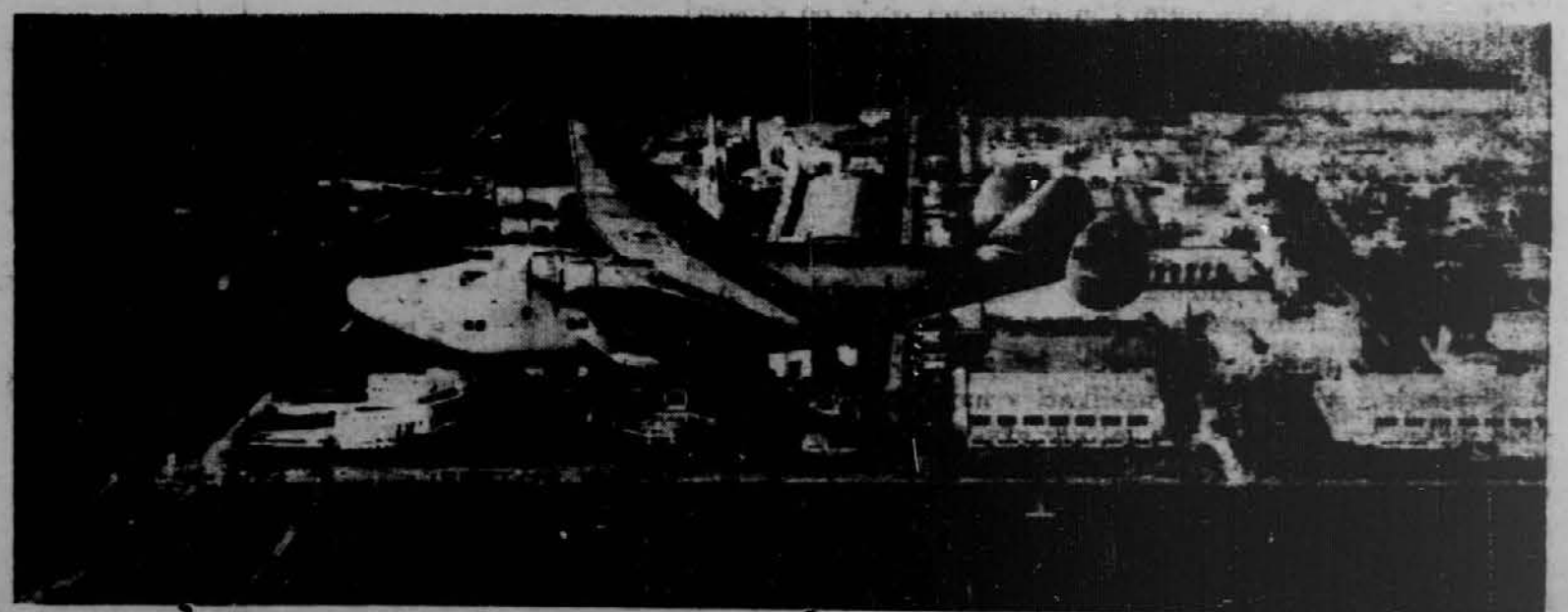
Tone je nosil: irhaste hlače, ki so stale 15 florintov, škornji, 12 fl., zametast lajbič s srebrnimi knofi in zlatimi rožami, 10 fl.; muslin srajca, 2 fl.; židana ruta, 5 fl.; kastove, 4 fl., krivi pa le 60 krajcarjev. V ušesih pa dva zlata murčka po 3 fl. Fantje oz. možki so navadno nosili ta nakit v levem ušesu med tem ko so jih ženske v obeh, in jih še danes nosijo. Moških se pa z "ringl-nam" že davno ne vidi več.

Tone je pa še celo nosil po 3, da je bil že "potoglav". Hotel se je postaviti! Poleg tega pa še v ustih viržinko in še par na prsih za lajbecem, v katerega žepu je bila srebrna ura z verižico, na kateri je bilo par srebrnih tolarjev, ki je segala navadno do drugega lajbečevega žepa. Tudi ta "malenkost" je stala kakih 15 fl. Pri tem so mu zažarele oči, "To smo bili fantje!"

Vstal je z postelje kot mladenci in udaril s palico ob hlače, da se je kar pokadilo od njih. Tudi on je nosil to-le, dokler ni odšel k vojakom.

Nadaljevanje v četrtek.

NAJVEČJA "LETEČA LADJA"

Največje ameriško letalo, na katerem je prostora za 74 potnikov, leti nad "Treasure Island" v San Francisco, kjer je svetovna razstava. Letalo bo vršilo potniško službo med Kitajsko in Združeno državi.

Mali Oglasi

imajo velik uspeh

Prepričajte se!

Ljubezen nikdar ne ugasne

ROMAN IZ ŽIVLJENJA
ZA "GLAS NARODA" PRIREDIL I. B.

11

Na potu nazaj prideta mimo mavzoleja, ki se je nahajal nekoliko dalje v gozdu. To je majhen, okrogel tempelj z vitkimi stebri in na podstavku iz apnenca. Stebri nosijo kupoli podobno streho, nad katero stoji ženska postava iz marmorja. Stoji pokonci z rokami prekrizanimi nad prsi in z navzgor obrnjenim pogledom. Varovala je obe posodi s pepelom Herberta in Eleonore Rittbergove. Cvetlice in velikolistne rastline obdajajo obe posodi in kip, ki predstavlja ljubezen.

"Nikdar ne ugasne."

Tako so vklesane črke v podstavku.

Zamišljen gleda Hans na ta izrek, ki je bil na željo njegove matere vtisan v podstavku. Čudno, da si je njegova mati izbrala ravno ta izrek v spomin na svojega moža. Hans vzdihne in pravi Flaviji:

"Ali mi moreš rešiti uganko, Flavija, zakaj je bila moja mati vedno tako hladna in ponosna? Saj v svoji notranjosti ni mogla biti taka."

Flavija zmaje z glavo.

"O tem sem že mnogokrat razmišljevala, pa vendar značaja tvoje matere nisem mogla nikdar dognati in razumeti. Samo nekaj se mi zdi gotovo."

"Kaj?"

"Da je bila zelo nesrečna in da je pod svojo hladnostjo mnogo bolj trpela kot pa njena okolica, ki jo je morala občutiti."

Zakaj pa ni kdaj povedala, kaj jo je delalo tako ne-rečno? Flavija nežno odrta ovenelo cvetlico.

"So značaji, ki so vsled ponosne sramežljivosti nezmogni govoriti o svoji nesreči," pravi Flavija tiho s povešeno glavo.

Hans jo zamišljen gleda, in zopet ga zbode v srce, ko jo gleda pred seboj.

"Veš, kaj mislim, Flavija?"

Flavija ga naglo pogleda in reče:

"Kaj?"

"Mislim, da imaš ti ravno tako ponosen značaj, ki zaklepa v sebe najgloblje občutke. Toda pri tem nisi trda in mrzla, temveč zelo dobra in ljubezniva."

"Kdo ve, kako bo še življenje napravilo," pravi kot v pozabljenju. Nato pa se odločno vzravna in nadaljuje: "Toda o meni ne bova govorila, ker sem premalo važen predmet za pogovor. Tvoja mati, o tem sem prepričana, je mnogo bolj trpela, kot pa je hotela pokazati in njen značaj ji ni dopustil, da bi si poiskala olajšanja za svoje bolečine. Prepričana sem, da je tvojega očeta in tebe mnogo bolj ljubila, kot pa je hotela pokazati."

Hans si z roko potegne preko čela.

"Moje očeta je morala zelo ljubiti — nekoč sem jo videl na kolenih pred njegovo sliko. V tako veliki bolesti je dvigala svoje roke proti njemu, da sem se globoko ginjen splaval od nje. Vem, da bi bila zelo užaljena, ko bi vedela, da sem jo videl v takem položaju. Toda mene — ne — mene nikdar tako ljubila, kot mora mati ljubiti svojega otroka."

V teh besedah tiči globoka bolečina. Flavija ga sočutno pogleda.

"Mogoče ti samo ni pokazala, kakor tudi tvojemu očetu ni pokazala."

"Enkrat, saj enkrat naj bi mi bila pokazala. Toda niti v svojih zadnjih urah mi ni dala čutiti, kar bi izgledalo kot ljubezen. Pogosto me je bolelo, da je bila proti meni tako tuja. Toda pustiva to, o tem ne bova več govorila. Pojdiva zopet v hišo, ker je vlažno in megleno in se boš v svoji tanki obleki še prehladila."

V njegovih besedah je tako veliko pristranske skrbi, da mora Flavija stisniti zobe, da ne bi postala slaba.

Gresta dalje proti lepemu, gradu podobnemu poslopju, ki s svojimi stolpi in podstrešji spominja na viteške gradove. Oba molčita in sledita vsak svojim mislim.

Naslednjega dopoldne se je Hans odpeljal z avtomobilom. Vrnil se je v svoje podjetje, kjer so ga čakali nujni posli. Flavija stoji med stebri v veliki dvorani in gleda za njim. Še enkrat se Hans ohme in jo pozdravi in oči mu gorko žare in pristrčno. Sama ne sluti, kako lepo podobo mu je predstavljala. Hans se vedno in vedno ozira in ji v pozdrav maha z roko. Slovo mu je zelo hudo, mnogo hujše, kot doslej, kadar se je odpeljal. Bila je še edina, ki mu je bila blizu. In zato mu je bilo slovo tako težko.

Slednjič pa se obrne naprej in avtomobil pelje po klanecu navzdol. Hans skuša misliti na Štefko, na svojo sladko, nežno Štefko. Nič prav ni bilo, da je zadnje čase tako malo mislil na njo. Šele zvečer jo bo zopet videl. Najprej pa je moral v svoje podjetje, da izvrši zelo nujne posle, večer pa bo posvečen njegovi izvoljenki. Upa, da jo bo mogel še eno uro pred gledališčem obiskati. Najbrže se bo nekoliko hudovale, ker ji je samo dvakrat prav naglo pisal. V prvem pismu ji je naznanil smrt svoje matere, v drugem pa ji je sporočil svoj prihod v Monakovo. Pa naj se huduje — pri tem je izgledala tako mična — in med nežnimi poljubi mu bo odpustila njegova čarobna Štefka.

Svidenje z njo si skuša naslikati v najpestrejših barvah. Toda čudno — barve se mu nočejo svetiti kot prej. Nad njim leži nekaj kot siva senca. Ali je bilo to žalovanje po materi? Ali pa — ga je mučilo, da za svojo zvezo s Štefko ne bo imel materinega blagoslova?

Glede svojih občutkov ne more priti na jasno in pred vsem mu primanjkuje vsakega veselja. In tako pride v svoje podjetje.

(Delo prihodnj.)

PRIJATELJSKI OBISK

Polkovnik Batista (na levi) je nedavno obiskal mehiškega predsednika Cardenas. Obisk baje ni bil političnega pomena.

Napovedi o Pijevem nasledniku

Italijanski listi živahno razpravljajo o papeških kandidaturah. Pretežno sodijo, da so najresnejši kandidati florentinski nadškof della Costa, neapeljski nadškof Acalesi in milanski nadškof Schuster. Kandidature kardinalov diplomatov po njihovem mnenju ne bodo uspešne, ker je zelo težko, da bi se večina italijanskih kardinalov odločila, da bi kardinalu iz diplomatske službe zagotovilo potrebno dvotretjinsko večino glasov.

To velja tudi za dosedanjega državnega tajnika kardinala Pacellija, ki ga zlasti v Franciji navajajo med prvimi kandidati.

"Gazette del Popolo" pravi, da bi Pacelli, ki je za časa Pontifikata Pija XI. vodil zunanjo politiko katoliške cerkve, le stežka mogel postati papež, čeprav nihče ne more dvomiti o njegovih intelektualnih in moralnih kvalifikacijah. Verjetno je, da bo Pacelli v konklavu splošno dobil precejšnjo število glasov, vendar ne dvotretjinsko večino.

S tem se mu bo izrazilo priznanje kakor ga je bil zadnjič pred 17 leti deležen tudi kardinal Gaspari, takratni državni tajnik. Pri nadaljnjih glasovanjih pa se bo število glasov, ki bodo oddani za Pacellija zmanjševalo. Isto velja tudi za kardinala Tedeschinija, Pizzarda in Mammaggia.

Prav tako bržkone ne bodo prišli v poštev kardinali redovniki. Izmed tujih kardinalov bi se najbolj prihajal v poštev poljski primas Hlond, a gotovo tudi on ne bo izvoljen za papeža, saj že skoraj tisoč let na papeškem prestolu ni bilo nobenega ne-Italijana.

Italijanski listi tudi odločno zavračajo govorice, da bi se na kardinala, ki so sedaj zbrani v Rimu, izvajal kakršenkoli političen pritisk. V smislu lateranske pogodbe je italijanska vlada vsem kardinalom zagotovila popolno svobodo gibanja.

Pariski "Temps" navaja v svojem rimskem poročilu glavne kandidature za naslednika Pija XI. in piše v tej zvezi: "Glede na sestavo kardinalskega kolegija, inozemski kandidat za papeža skoro ne prihaja v poštev. Poslednji inozemski papež je bil Holandec, ki je umrl leta 1523. Od tedaj naprej so bili vsi Petrovi nasledniki Italijani in novi papež bo po vsej verjetnosti tudi Italijan. Izmed imen, ki se najbolj pogosto navajajo te dni, je treba omeniti kardinala Pacellija na prvem mestu, kajti on uživa ogromen ugled pri škofih vseh narodov. To seveda ne pomeni, da bo izvoljen, kajti redko se zgodi, da bi postal papež v naslednik njegov državnih tajnik."

Dalje navaja "Temps" kandidature, ki jih kot najbolj verjetne označujejo italijanski listi, nato pa nadaljuje: Seveda na ni mogoče že vnaprej izključiti morebitnih presenečenj. V zadnjem trenutku se utegnejo izkazati vse te napovedi za netočne zaradi izvolitve kakšnega kandidata, na katerega v začetku nihče ni mislil. Med konklavom ne bo mogoče prav nič določenega vedeti, dalo se bo samo ugibati. Vpliv od te ali one strani bodo nedvomno tu, toda posvetnega sveta, kakor znano, ni več in izvolitev bo odvisna samo od volje kardinalskega kolegija. Končno je le vest kardinalov tista, ki odloči."

ADVERTISE
"GLAS NARODA"

BLAZNIKOVA
Pratika
za leto 1939
Cena 25c
+ poštino vred.
"Glas Naroda"
216 West 18th Street
New York, N. Y.

"GLAS NARODA"
pošiljamo v staro domovino. Kdor ga hoče naročiti za svoje sorodnike ali prijatelje, to lahko stori. — Naročnina za stari kraj stane \$7. — V Italijo lista ne pošiljamo.

Iz Jugoslavije.

Nevarna razbojniška tolpa pred sodiščem.

Pred okroglim sodiščem v Sabcu je razprava proti veliki lebro organizirani razbojniški tolpi, ki je štiri leta plenila po Posavinju, Mačvi in Sremu ter zagrešila več zločinov, tudi v Bačvi. Vseh obtožencev je 35 in sta med njimi tudi dve ženi. Vlomi in razbojniški napadi te tolpe so bili do nedavnega velika uganika za preiskovalne oblasti. Šele pri razpečevanju roparskega plena so se nekateri člani tolpe razkrinkali in tako je prišlo 35 nevarnih zločincev, med katerimi je tudi nekaj starih robijašev, pred sodišče. Obtožnica navaja celo tosto zločinov, med njimi tudi dva umora, obtoženci pa so med preiskavo priznali kakih 20 zločinov, dočim na hujše še vedno tajijo. Razprava bo trajala več dni, ker je objavljeno kakih 70 prič in oškodovancev.

Zeno zabodel, ker ga je zapustila.

V Slavonskem Brodu se je odigrala pretresljiva tragedija. Delavca Dragotina Jagara je zapustila žena Katica. Izbrala si je bila drugega, s katerim je imela že prej ljubavno razmerje. Mož jo je večkrat pozval, naj se vrne k njemu, pa ni hotela. Te dni ko sta se srečala, jo je zopet vprašal, ali se hoče vrniti k njemu. Ko mu je odgovorila, da se pod nobenim pogojem ne bo vrnila, je potegnil nož in jo zabodel v prsi. Prapeljali so jo v bolnišnico, kjer je pa kmalu izdihnila.

Trgovec z belim blagom aretiran.

Pančevska policija je prejele ovadbo, da je zasebni uradnik Milorad Gajić s pomočjo trafikantije Zore Odačić posredoval za neki nočni lokal v Skoplju dekleta. Obetala sta dekletom dobre službe in zaslužek. Dekleta je prevzela Dora Popović, ki je imela nalogo, da jih pelje v Skoplje in tam odda v nočnem lokalu Anke Pešić. K sreči se je policiji posrečilo preprečiti to kupčijo in trgovca aretirati. Zavarjajo se, da so najeli dekleta kot služkinje za Anko Pešić. Policija je vse tri izročila sodišču.

KRETANJE PARNIKOV

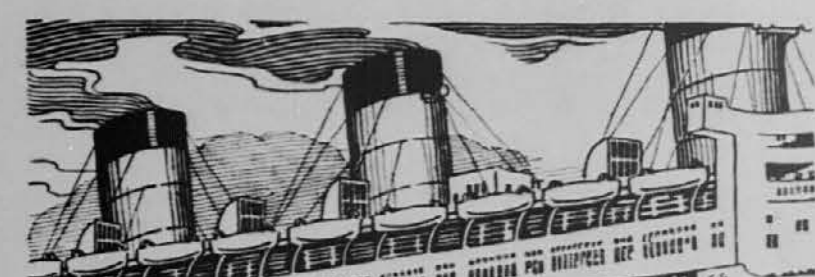
SHIPPING NEWS

- 3. marca: Normandie v Havre
- 4. marca: Rex v Genoa, Aquitania v Cherbourg
- 8. marca: Hamburg v Hamburg
- 11. marca: Paris v Havre, Queen Mary v Cherbourg, Conte di Savoia v Genoa
- 15. marca: St. Louis v Hamburg
- 18. marca: Roma v Genoa, Ile de France v Havre
- 21. marca: Europa v Bremen

VSE PARNIKE

in LINIJE
ki so važne za Slovence
zastopa:
SLOVENIC PUBL. CO.
YUGOSLAV TRAVEL DEPT.
216 W. 18th St., New York, N. Y.

- 22. marca: Hansa v Hamburg
- 23. marca: Champlain v Havre
- 24. marca: Queen Mary v Cherbourg
- 25. marca: Rex v Genoa
- 28. marca: Bremen v Bremen
- 29. marca: Deutschland v Hamburg

7 dni do JUGOSLAVIJE
z najhitrejšim parnikom sveta

QUEEN MARY

Prihodnja odplutja iz New Yorka:

QUEEN MARY — Mar. 11, 24 Apr. 7, 21

AQUITANIA — Mar. 4, Apr. 1-15-29

BRITANNIC — Mar. 18

Posebno velikonočno odplutje:

QUEEN MARY 24. marca

Vprašajte za brezplačno knjižico "Kako dobiti Vaše sorodnike iz Evrope." Poizvedite pri Vašem parobrodnem agentu za vse podrobnosti:

LEO ZAKRAJSEK
Gen'l Travel Service Inc. 302 East 72nd St., New York
CUNARD WHITE STAR

Italijanska linija do Jugoslavije

VELIKANOC V JUGOSLAVIJI

PRIPRAVA PRAZNIŠKA ODPLUTJA

4. marca . . . . . REX

17. marca . . . . . C. DI SAVOIA

25. marca . . . . . REX

PREKO GENOVE

PO GLADKI SOLNČNI JUŽNI PROGI
"Solnčni strani Atlantika"
NAJHITREJŠA DIREKTA SLUŽBA
To so surne "Solnčne plošče", vsebujejo vse posebne izbirne prednosti Južne Proge z neprekinjenimi prostori in službo svetovnih italijanskih ladij. Gibanje na prostem ali počitek na solnčnih krovih, vas poziva in vam da udobnost, da uživate vse veselje prekoceanške vožnje. Prostori Turističnega in Trgoveškega razreda na vseh parnikih vam nudijo velike udarke kabine, veličastne obedne, razkošne javne prostore, nenadkritivo hran in neprekinjeno službo.

VULCANIA + **SATURNIA**
Naravnost v Jugoslavijo — 1. aprila, 15. aprila, 6. maja

REX **C. D'SAVOIA** **ROMA**
Preko Genoe — 17. mar., 25. mar., 8. apr., 22. apr., 29. apr.
Za pojasnila vprašajte pooblaščenega agenta ali pri ITALIAN LINE, 624 5th Avenue, New York City.

ITALIAN LINE

V stoterih slovenskih domovih boste našli to knjigo umetniških slik. Naročite jo že vi.

"Naši Kraji"

Slike so iz vseh delov Slovenije in vemo, da boste zadovoljni.

Zbirka 87 fotografij v bakrotisku na dobrem papirju vas stane —

\$1.

KNJIGARNA "GLAS NARODA"

Bohinjsko jezero
216 WEST 18th STREET, NEW YORK